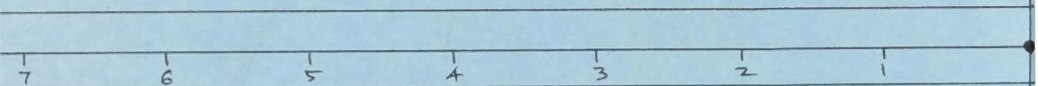

5
(1947)

TVB 75

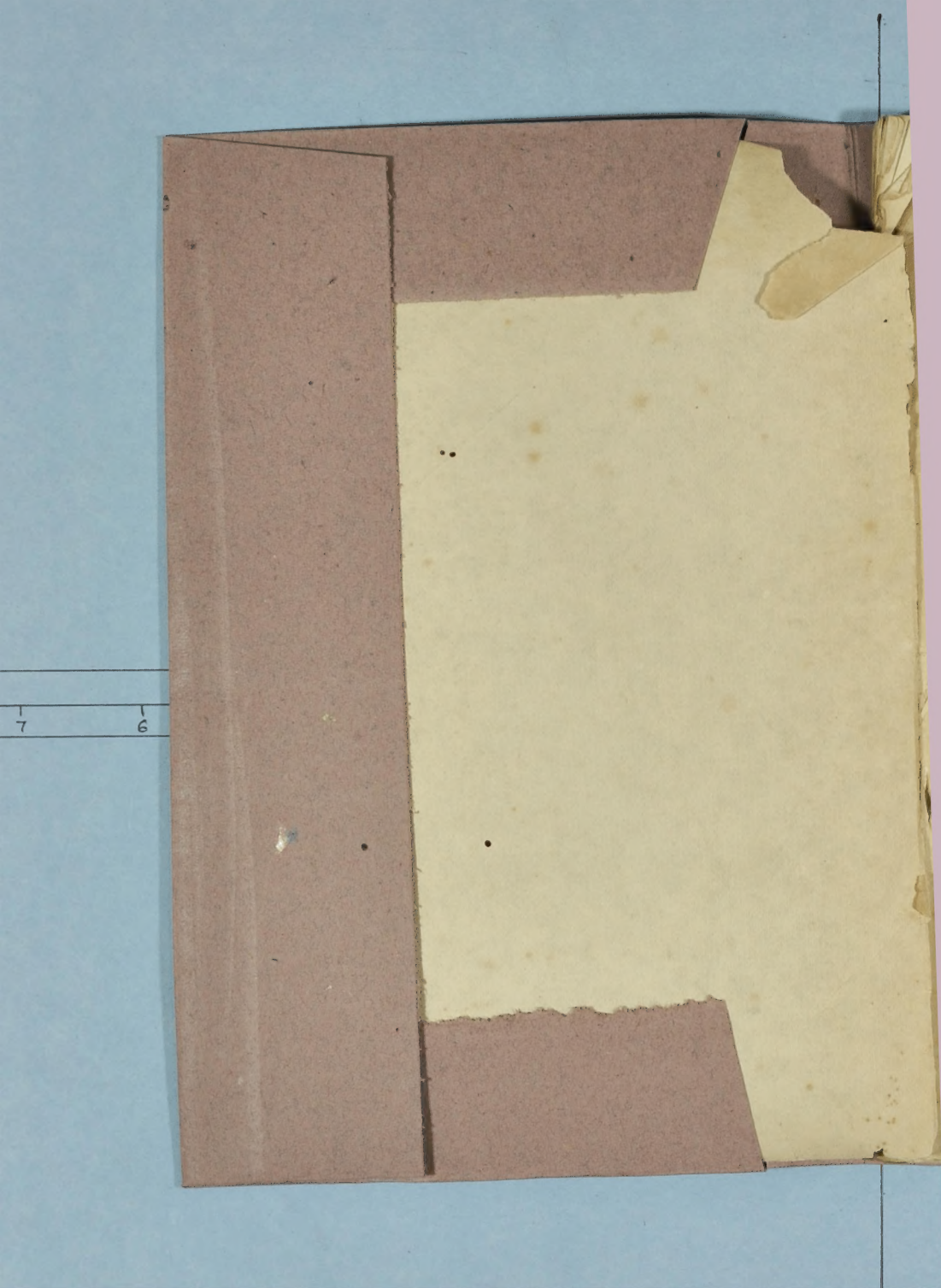
5

(1947)

TVG 75

6

7

V. M. Subramanyam
19.12.47

மு க வ ரை

தமிழ்நெறிவிளக்கமென்பது தமிழினது ஒழுகலாற்றை விளக்கும் விளக்குப்போன்ற நூலென்னும் பொருளுடையது. இஃது அகப்பொருள்விளக்கம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கமென்னும் இலக்கண நூற்பெயர்களையும்,* உண்மை விளக்கம், நீதிநெறிவிளக்கமென்னும் இலக்கிய நூற்பெயர்களையும் போன்றது. தமிழென்றது பலபகுதியாகிய தமிழ்நூற்பரப்பை. நெறியென்றது புலனெறிவழக்கினை. அலங்காரத்தில் நெறியென்பது செய்யுளின் நடையைக் குறித்து நின்றல் காண்க. இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புவது மரபாதலின் நல்லிசைப் புலவரும் பிறரும் இலக்கியங்களில் அமைத்துக் காட்டியவற்றையும், இலக்கணங்களில் விதித்துக் காட்டியவற்றையும் ஆராய்ந்து அவர்களுடைய தமிழ்நூல்களின் நெறி இத்தகையதென்பதை விளக்குவது இந்நூல்.

இறையனாரகப் பொருளுரையாசிரியர் அந்நூல் நுதலியது இன்னதெனக் கூறுமிடத்து,

‘இந்நூல், என்னுதலிற்றே வெவ்வின தமிழ்நுதலிய தென்பது’

என்றும், பிறிதோரிடத்தில்

‘தமிழ்தான் நான்குவகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும்
பொருளும் யாப்புமென’

என்றும் அமைக்கின்றார். இவ்விடங்களில் தமிழென்பதற்கு அவர் தமிழிலக்கணமென்ற பொருள் கொண்டாரென்று தோற்று தலின், தமிழ் இலக்கண நெறியை விளக்குவதென்னும் பொருளும் இந் நூற்பெயருக்குப் பொருத்தமுடையதாகும்.

“தமிழியல் வழக்கமெனத் தன்னன்பு மிகைபெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவமணமே” (யா. வி. கு. 96, மேம்.)

என்னும் அவிநயச் சூத்திரமும்,

“தமிழ்நெறி வழக்க மன்ன தனிச்சிலை வழக்கு” (குளக்காண். 61)

என்னும் கம்பர் வாக்கும் தமிழ் இலக்கணவழக்கைச் சிறப்பிக்கின்றன. ‘தமிழியல் வழக்கம்’, ‘தமிழ்நெறி வழக்கம்’ என்றதொடர் மொழிகளுக்கு இந்நூற்பெயருக்கும் பொருளொப்புமை யிருத்தல் காண்க.

இந்நூல் தமிழிலக்கணப்பகுதியினைத்தையும் உடையதாகத்
தோற்றுகின்றது. இதன் முதற்குத்திர உரையில்,

‘நிறுத்த முறையானே பொருளிலக்கணம் ஆமாறு
உணர்த்ததல் துதலிற்று’

என்று காணப்படும் ‘வாக்கியமும், தமிழ் நெறிவிளக்கம் பொருளிய லென்ற அதிகாரப் பெயரும் இதற்கு முன் எழுத்தியலும் மொழியியலுமாகிய இரண்டு பிரிவுகள் உண்டென்பதைப் புலப் படுத்துகின்றன. பொருளியலிற்குப் பின்பு யாப்பியலொன்றும் இருந்ததென்று கருத இடமுண்டு.

இப்பொருளியலும் அகம், புறம், அகப்புறமென்னும் மூன்று பிரிவாக இருத்தல் வேண்டும்; இக்கருத்தை முதற் குத்திரம் தோற்றச் செய்கின்றது. பொருளியலென்ற பொதுப்பெயரே இதன்கண் அகப்பொருள், புறப்பொருளென்னும் இரண்டுபகுதியேனும் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்க ஆதாரமாகின்றது. இப் பொழுது இந்நூலிற் கிடைப்பவை அகப்பொருளைப்பற்றிக் கூறும் பகுதியாகிய 25 குத்திரங்களே. அவற்றுள்ளும், 25-ஆவது குத்திர உரையின் பிற்பகுதி கிடைக்கவில்லை. இவ்விருபத்தைந்து குத்திரங்களில் இந்நூலாசிரியர் வகுத்துக் கொண்ட அகப்பொருளிலக்கணம் முடிவுறுகின்றது.

தமிழிலக்கணங்களில் தொல்காப்பியம், அவியம், வீர சோழியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல் விளக்கமென்பன எழுத்து முதலிய இலக்கணப் பகுதிகளனைத்தையும் பற்றிக் கூறுவன. அவற்றின் வரிசையிலே ஒன்றாக இந்நூலும் சேர்த்து எண்ணத் தகுவது. இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியரின் பெயரும் வரலாறும் அறியக்கூடவில்லை.

தமிழிலக்கணத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் நாளடைவில் விரிவடையவே ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பலநூல்கள் உண்டாயின. இப் பொழுது அறியப்படும் இலக்கண நூல்களுள் மிகப் பழையதாகிய அகத்தியம் முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் வகுத்தது. அவற்றில் ஒன்றாகிய இயற்றமிழுக்குத் தொல்காப்பியம் முதலியன இலக்கணம் வகுத்தன. தொல்காப்பியத்திலுள்ள எழுத்து, சொல் என்னும் இரண்டையும் தனியே விரித்துக் கூறும் நூல்கள் சில பிற்காலத்தில் உண்டாயின. பொருளதிகாரத்திற்குண்ட இலக்கணங்கள் அகப்பொருள், புறப்பொருள், யாப்பு, அணி, பாட்டியலென்று தனித்தனியாக விரிந்து பல நூல்களிற் சொல்லப்பட்டன. யாப்பிலக்கண நூல்கள் எவ்வளவோ இருந்தன வென்பதை யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையால் உணரலாம். அகப் பொருளிலக்கண

நூல்களும் பல இருந்தன. இப்பொழுது இறையனாரகப்பொருள், நாற்கவிராச நம்பி இயற்றிய அகப்பொருள் விளக்கம், களவியற் காரிகை யென்னும் புனைபெயரையுடைய தொருநூல், மாறனகப் பொருளென்பன நமக்குக் கிடைப்பவை. தொல்காப்பிய உரைகள், இறையனாரகப்பொருளுரை, யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை, வீர சோழிய உரை முதலியவற்றில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப் படும் சில சூத்திரங்களும் வெண்பாக்களும் வேறுபல அகப்பொரு ளிலக்கண நூல்களின் பகுதிகளென்றே கிணக்கத்தகும்.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையானுரையில், பேராசிரியர் அந் நூலுக்கேற்பக் காட்டும் சூத்திரங்கள் ஓர் அகப்பொருளிலக்கண நூலிலுள்ளனவோ, அன்றி அவராக அமைத்துக்கொண்ட உரைச் சூத்திரங்களோ இன்னவென்று துணிய முடியவில்லை.

இங்ஙனம் அமைந்த நூல்கள் ஒன்றற் கொன்று பலவகை வேறுபாடுகள் உடையனவாக இருக்கும். இத்தமிழ்நெறி விளக் கத்தின் அகப்பொருட்பகுதிக்கும் வேறு அகப்பொருளிலக்கண நூல்களுக்கும் வேறுபாடுகள் பல உண்டு. இந்நூல் களவுக்கு முன் கைக்கிணையைக் கூறவில்லை. களவின் பகுதியாகப் பெரும்பாலோ ரால் அமைக்கப்படும் அறத்தொடு நீலை, உடன்போக்கு என்னும் இரண்டையும் இந்நூல் கற்பினுள் அமைக்கின்றது. தொல்காப் பியத்தில், கூற்றிற்குரியவருள் ஒருவராகச் சொல்லப்படாத, தலைவ னுடைய நற்றாயின் கூற்றென்று இதற் காணப்படுகிறது. அங்கங்கே அருகிக் காணப்படும் சில துறைகளுக்கு இதில் இலக் கணமும் இலக்கியமும் உள்ளன (மேற். 41, 96, 108.)

இந்நூலாசிரியர் பொருளியலை அகம், புறம், அகப்புறமென மூன்றாகப் பகுத்துக் கூறி, பின் அகப்பொருளின் வகையாகிய முதல் கரு உரியென்னும் மூன்றை உணர்த்துகின்றார். கருப் பொருளின் வகையாகச் சூத்திரத்திற் கூறப்படுவன தெய்வம், மானிடம், தொழில், உணவு, இசை, விலங்கு என்பன. ஏனையவை 'பிறவும்' என்பதனற் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. தெய்வக் கருப் பொருள் கூறும்பொழுது பாலைக்கு இரவியை அமைக்கின்றார்;

'ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் றேன்றிய

மழையினையும் காற்றினையும் அத்தெய்வப் பகுதியாக்கிக் கூறுப'

(தொல். அகத். 5, ந.)

என்று நச்சிற்ர்க்கியிற் சுட்டும் ஆசிரியருள் இவரும் ஒருவரென்றே கொள்ளத்தகும். இறையனாரகப்பொருள் உரையாசிரியரும், தக்க யாகப்பரணியுரையாசிரியரும் இத்தகைய ஒருசாரார் கொள்கை யை எடுத்துக் கூறுவர்.

களவைப்பற்றிக் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் அது கந்தருவ மணத் தோடொப்பதென்பர். இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற் கூட்டத்துப் பகற்குறி, இரவுக்குறி, வரைவு கடாதல், உடன்போக்கு வலித்தலென்னும் * ஆறுபிரிவாகக் களவொழுக்கம் பகுக்கப்படுகின்றது. அவற்றுள் இயற்கைப் புணர்ச்சி தன்னய முணர்த்தல்முதல் ஆற்றின் பெயர்தலீருகிய ஏழு துறைகளையும், பாங்கற்கூட்டம் வினாதல் முதல் பழவரை விடுத்தலீருகிய பன்னிரண்டு துறைகளையும், பகற்குறி பாங்குணர்வு முதல் பாங்கி கொண்டிகத்தலீருகிய மூப்பத்திரண்டு துறைகளையும், இரவுக்குறி காதன்மிகவின் வாய்விடுகிளவி முதல் நோதலீருகிய பதினைந்து துறைகளையும், வரைவுகடாதல் வருநெறி ரினைதல் முதல் அறிந்ததென்றலீருகிய எட்டும் பிறவுமாகிய துறைகளையும், உடன்போக்கு வலித்தல் அலர் பெரிதென்றல் முதல் விரும்பின் நேர்ந்த பாவக்கிளவியீருகிய ஏழு துறைகளையும் உடையன.

கற்பொழுக்கம் அறத்தொடுநிலை, உடன் செலவு, சேயிடைப் பிரிவு, ஆயிடைப் பிரிவென்னும் நான்கு பிரிவுகளை உடையது. அவற்றுள் அறத்தொடுநிலை தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்பல் முதல் இளையோற் கெதிர்தலீருகிய பதினேழு துறைகளையும், உடன்செலவு கையடை முதல் தலைமகன் மொழியீருகிய பதினைந்தும் பிறவுமாகிய துறைகளையும், சேயிடைப் பிரிவு பிரிவகையுணர்த்தல் முதல் வருவோன் கூற்றீருகிய பதினான்கு துறைகளையும், ஆயிடைப் பிரிவு வாயின்மறுத்தல் முதல் செவிலிகூற்றீருகிய எட்டும் பிறவுமாகிய துறைகளையும் உடையன.

இத்துறைகளிற் சில உரையில் இரண்டு முதற் பல துறைகளாக விரிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு துறைக்கும் காட்டப் பட்டுள்ள உதாரணங்களுள் குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, சிற்றட்டகம் என்னும் நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களும் வேறு பல செய்யுட்களும் காணப்படுகின்றன.

இந்நூலையும் உரையையும் பார்க்கையில் இரண்டும் ஓராசிரியராலேயே இயற்றப்பட்டன வென்று தோற்றுகின்றது. களவியற் காரிகையுரை யாசிரியர்,

‘தமிழ்நெறி விளக்கத்திற் பொருளியலுடையாரும் களவொழுக்கம் ஆறுவகைப் படுமென்றார். அவை யறிவித்தலைக்

* களவியற்காரிகை யாசிரியரும் இந்நூலைப் பின்பற்றிக் களவை ஆறுகப் பிரித்தார்; “தெய்வப் புணர்ச்சியும் பாங்கினிற் கூட்டஞ் செவிலி தருந், தையற் புணர்ச்சி பகற்குறி தானு மிரவினிற்சார்ந், துய்தற் குறியும் வரைவு கடாவுடன் போக்குணர்வு,.....[களவொ] முக்காமென்பே” (22)

கருதிற்று.....தெய்வப் புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டமும் தோழியாலாய் கூட்டத்தப் பகற்குறியும் இரவுக்குறியும் வரைவுகடாதலும் உடன்போக்கு வலித்தலுமென.....'

என்று இந்நூலை மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். இங்ஙனமே "முக்கட்கூட்டம்" (உக) என்ற சூத்திரத்தின் மூலமும் உரையும் இதிலுள்ளபடியே மேற்கோளாக அவரார் காட்டப்பட்டுள்ளன. குறள், கற்பியல், அவதாரிகையில் பரிமேலழகர்,

‘வரைந்தெய்திய சின் தலைமகள் அறம் பொருளின்பம் களின் பொருட்டுச் சேயீடையீறும் ஆயீடையீறும் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லும்’

என்றெழுதும் பகுதியில் சேயீடைப் பிரிவு, ஆயீடைப் பிரிவு என இந் நூலுட் குறிக்கப்பெறுவன காணப்படுகின்றன. இவற்றால் இவ்விரண்டு உரையாசிரியர்களுக்கும் முற்பட்ட காலத்தினர் இந்நூலாசிரியரென்று கொள்ளலாகும்.

இலக்கண நூல்களில் தொல்லாசிரியர் கருத்துக்களைத் தாம் மேற்கொண்டதைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு அந் நூல்களின் ஆசிரியர்கள், 'என்ப', 'என்மனார்' என்பன போன்ற சொற்களை அமைப்பது மரபு. குறிஞ்சியைக் குறுஞ்சி யென்றும் (கு. 3), மகிணனை மகுணனென்றும் (கு. 8) இந்நூல் குறிக்கின்றது. குரிசில் குருசிலென்றும், பரிதி பருதி யென்றும் வழங்குதல் இங்கே நினைத்தற்குரியது.

கற்பொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும் சூத்திரத்திலுள்ள "முக்கட்கூட்டம்" என்பது இன்னதென்று இப்பொழுது விளங்கவில்லை; அதன் உரையில், 'முக்கட்கூட்டமுடைய கற்பு' என்ற பகுதி காணப்படுகின்றது.

".....கூட்டக் கூடல்

எவ்விடத் தானுங் களவிற கில்லை" (இறை. 4)

என்ற சூத்திரமும்,

‘அல்லதுஉம், பிறரும் மக்கட் கூட்டம் களவிற்கில்லை

யென்றமையான் மக்கட்கூட்டம் கற்பிற்குண்டென்பது பெறப்

பட்டதென்று விரித்துரைத்தாராகலானு மென்க’ (யா. வி. 22, உரை)

என்பதும் அப்பகுதி மக்கட்கூட்டம் என்று இருத்தல் கூடுமென்று ஊகிக்கச் செய்கின்றன. ஆயினும், இச் சூத்திரத்தையும் உரையையும் அப்படியே எடுத்து மேற்கோள் காட்டும் களவியற் காரிகையுரையில் முக்கட்கூட்டமென்ற தொடரே இருக்கின்றது. சூத்திரத்தை மட்டும் நோக்குகையில் முக்கட்கூட்டமென்பதற்கு அறத்தொடுநிலையென்னும் பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

அங்ஙனமாயின் யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர் காட்டும் மேற்கோளில் முக்கட்கூட்டமென்பதே ஏற்ற பாடமாதல் வேண்டும். இந்த ஐயமும் வேறு பிறவும் நாளடைவில் தெளிவாகுமென்று எண்ணுகிறேன்.

இந் நூலுரையிலுள்ள உதாரணச் செய்யுட்களில் இடம் விளங்காத 173 செய்யுட்களுக்குத் தனியெண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற் பல செய்யுட்கள் *களவியற் காரிகையுரையில் 'பொருளியல்' என்னும் பெயருடன் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வுரையாசிரியர் இந் நூற் குத்திரத்தையும், உரையையும், மேற்கோளையும் *பொருளிய லென்றே குறித்தலை நோக்கும்பொழுது இம் மூன்றையும் ஒருவரே இயற்றியிருத்தல் கூடுமென்ற கருத்து உண்டாகின்றது. உதாரணச் செய்யுளின் சில தொல்காப்பிய உரை, நம்பிகப்பொருளுரை, யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை முதலியவற்றில் வந்துள்ளன. பல உரைகளில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெறும் "பூத்தவேங்கை" என்னும் செய்யுளும், "ஏவலிளையர் தாய்வயிறு கரிப்ப" என்பதும் இதில் உதாரணங்களாக வந்துள்ளன.

இவ்வுதாரணச் செய்யுட்கள் இலக்கண அமைதியைக் காட்டுதற்கெனவே இயற்றப்பட்டன போலச் சில அடிகளால் இயன்றுள்ளன. பல வடிகளால் இயன்ற அகநானூறு முதலிய நூற்செய்யுட்களை இவ்வுரையாசிரியர் உதாரணமாகக் காட்டவில்லை அகப்பொருள் இலக்கண வமைதியைத் தெரிவிக்கச் சில அடிகளையுடைய செய்யுட்களே போதியனவென்பது இவர் கருத்துப்போலும். சங்கமருவிய நூல்களிலுள்ள சொல்லும் பொருளும் உதாரணச் செய்யுட்களின் பல விடங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

இச்செய்யுட்களில் வருத்தா ரென்பதோர் ஊரின் பெயரும், அதிலிருந்த மதிநா ரென்பவர் சிறப்பும் காணப்படுகின்றன :

"உடையை வாழி நெஞ்சே யிடைகொண்
டமுங்க லோம்புமித தழங்கொலி மிகுநீர்
வழுத்தா காக்கும் புணையின்
வழுத்தனை சான்ற மிகுபெரும் கிளையே"

(6)

* களவியற் காரிகையுரையில், பொருளியலென்னும் பெயரோடு காணப்படும், "நிலவேன்", "பேதை வாழிய" "நல்லோன் மெல்லடி" என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய செய்யுட்கள் இதில் காணப்படவில்லை.

இந்தான் மேற்கோட்செய்யுட்களில் 51, 53, 99, 112-ஆம் எண்ணுள்ளவைகளும் ஷு தாலில் மேற்கோளாக வந்துள்ளன.

“துய்மை சான்ற தொல்ருடித் தோன்றிய
வாய்மை நான் மதிநான் போல
உயர்தவ முனிவர் சாரப்
பெயரா நிலையதிப் பிறங்குபெரு மலையே” (32)

“தந்தநீ யளித்த தண்டழை காண்டலும்
வந்தன னெதிர்த்த மடந்தை நெஞ்சம்
மண்மிசை விளங்கிய வருத்துர் மதிநான்
நுண்ணியற் பனுவ னுழைபொரு ணுனித்த
வாய்மொழி யமிர்த மடுத்தவர் மனமென
ஆனிலை பெற்றன்றி யானறிக் திலனே.” (52)

வழுத்தாரென்னும் பெயருடைய ஊரொன்று தஞ்சை ஜில்லாவில் ஐயம்பேட்டைக்கு வடக்கே குடமுருட்டியாற்றின் தென்கரையில் உள்ளது. இவ்வழுத்தார் அதவேபோலும். 'வழுத்தார் காக்கும் புணையின்' என்றது வெள்ளம் பெருகிய காலத்தில் அவ்வூரினர் ஓடத்திலேறிக் கரைசேர்ந்தனரென்று நினைக்க இடந்தருகின்றது. அன்றிப் புணையென்பது பிறருக்குப் பற்றுக்கோடாகிய ஒரு தலைவனைக் குறிப்பாற் சுட்டியதாகக் கொள்ளலும் ஆம்; "கள்வனுங் கடவனும் புனைவனுந் தானே" (குறுந். ௩௪௮) வழுத்தாரில் 'அரண்மனை மேடு' என்றதோரிடம் இருக்கிறதென்பர். அங்கே ஓர் அரண்மனை யிருந்ததென்றும் அவ்வரண்மனையில் ஓரதிகாரியோ சிற்றரசனோ வாழ்ந்திருந்தன னென்றும் கூறுவர்.

வழுத்தாரில் வாழ்ந்திருந்த மதிதரரென்பார் நற்குடியிற் றேன்றியவர்; வாய்மை தவறு மாண்பினர்; தவவொழுக்கினர்; பல நூலாராய்ச்சியுடையவர்; நல்லுபதேசம் புரிபவர். இவை மேற்கண்ட செய்யுட்களால் அறியப்படுவன. இச்செய்யுட்களை இயற்றிய ஆசிரியருக்கு அவர் ஆசிரியராக இருத்தலுங்கூடும். நுண் இயற்பனாவல் நுழைபொருள் நுனித்த என்பது நுண்ணிய இலக்கண நூல்களின் அரிய பொருள்களை ஆராய்ந்தவென்று பொருள்பட்டு, அம் மதிதரர், இலக்கண நூல்களின் சிறந்த ஆராய்ச்சியுடையவரென்பதைப் புலப்படுத்தும். மதிதரரென்பது சிவபெருமான் திருநாமங்களில் ஒன்றாதலின் அவரும் அவரைச் சார்ந்து பயின்ற இவ்வுதாரணச் செய்யுட்களை இயற்றியவரும் சிவபக்திச் செல்வர்களென்று கொள்ளலாம்.

இந்நூலின் ஏட்டுப்பிரதியொன்று பல வருஷங்களுக்கு முன், பவானி போர்டு ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் மா-ரா-ஸ்ரீ ருயர சாமி பிள்ளை யவர்களிடமிருந்து கிடைத்தது. இதன் முற்பகுதி

யும் பிற்பகுதியும் கிடைக்குமோவென்று பல இடங்களுக்குச் சென்று தேடியும் கிடைக்கவில்லை; இருக்கும் பகுதியும் பயன்படாமற்போமே யென்றஞ்சி இந்த அளவிலேயே இதனை வெளியிட எண்ணிச் சென்ற ஆவணியில் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினேன். “தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழ்” (பரிபாடல்) என்று நல்லிசைப் புலவரால் தள்ளத் தகாததாகச் சிறப்பிக்கப் பெறும் அகப்பொருட் பகுதியேனும் தமிழ்நாட்டில் அழியாது இருந்தது குறித்துத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

இதனைத் தம் பத்திரிகையில் வெளியிட்ட ‘கலைமகள்’ அதிபர் ம-ள-ா-ஸ்ரீ ரா. நாராயணசாமி ஐயரவர்களுடைய பேரன்பை என்றும் மறவேன்.

இந்நூலை ஆராயும்போதும் பதிப்பிக்கும்போதும் உடனிருந்து உதவிசெய்தவர்கள் சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிரஞ்சீவி வித்துவான் வி. ரு. சுப்பிரமணிய ஐயரும், சிரஞ்சீவி வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையரும் ஆவர்.

‘தியாகராஜ விவாசம்’

திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை

13 - 3 - 37

}

இங்ஙனம்

வே. சாமிநாதையர்

குறிப்பு

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு, சென்னை, கலைமகள் பத்திரிகையின் ஏழாவது வெளியீடாகும். இந்நூலைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களும் முகவுரையில் விளங்கும். காதிதக் கிரயமும், அச்சுக்கூலி முதலியனவும் மிக அதிகரித்திருத்தலால் இதன் விலையை இப்போது அதிகமாக்க நேர்ந்தது.

இங்ஙனம்

10 - 12 - 47.

S. கவியாணசுந்தரையர்

உ
கணபதி துணை

தமிழ்நெறி விளக்கம்

பொருளியல்

பொருளின் வகை

க. அகத்ததும் புறத்தது மாயிரு பகுதியின்
மிகுத்தது மாகி விரிந்தது பொருளே.

என்பது, நிறுத்த முறையானே பொருளிலக்கணம் ஆமாறு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று. எனவே இவ்வோத்துப் பொருளியல்
என்பதாயிற்று.

(இதன் பொருள்.) அகத்தினாகிய அகப்பொருளும், புறத்தினாகிய
புறப்பொருளும், ஆயிருவகையினுமாகிய அகப்புறப்பொருளு
மென மூவீற்றதாய்ப் பல் வேறு வகைப்பட்ட துறைகளாற் பரப்
புடையது பொருளாமென்றவாறு. (வீறு - வேறுபாடு.)

புறச் செய்கை உளதெனினும் மிகுதிவகையால் அகம்பற்றி
நிகழ்தலின் இருதலையும் தீரா அன்பிற்றாகிய காமம் அகப்பொரு
ளென்பது. அகநிகழ்ச்சி உளதெனினும் மிகுதிவகையாற் புறச்
செய்கையால் நிகழ்தலிற் குற்றப்பாடில்லா மறம் புறப் பொரு
ளென்பது. அகமல்லா இன்பமும் புறமல்லாப் பொருள்செயல்
வகையும் அறமும் அதன் பயனாகிய வீடும் இருவகை நிகழ்ச்சியும்
நோக்கிக் கோடலின் அகப்புறப் பொருளெனப் பட்டன
வென்பது. (க)

அகப்பொருள்

உ. முதல்கரு வணைந்த வுரிப்பொரு ளாகமே.

எ-து. சொல்லப்பட்டனவற்றுள் அகப்பொருள் ஆமாறு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முதலுங் கருவுஞ் சார்ந்த உரிப்பொருள் அகப்
பொருளாமென்றவாறு.

முதலெனப்பட்டது இடமும் காலமும் என்று உணர்வது. கருவெனப்பட்ட பொருள் ¹செய்கை யொழித்துக் கொள்க. ப அதுவும் உரியும் பண்ணென்படும்; இந்நான்கின் கூட்டமும் திணையெனப்படுமென்பது. (உ)

ஐந்திணையின் இடம்

ங. பொருப்பே வெர்பரல் புறவொடு பழனம்
பரப்பமை வாரி குறுஞ்சிமுதற் ²பாகே.

ஏ - து. ஐந்திணைக்கும் இடமுதல் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மலைச்சாரலும், வெர்பரலத்தமும், சிறுதூறுடைப் புறவும், மலர்களுலிய பழனஞ்சூழ்ந்த வயலும், கடலொடு கழி சார்ந்த பெருமணலெக்கரும் குறுஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்த லென ஐம்பெருந்திணையின் நிலமுதலென்றவாறு. (ங)

ஐந்திணையின் பெரும்பொழுது

ச. கூதிர் வேனில் கொழுங்கா ரொழிபனி
வேனில் முன்பனி மெய்யுயர் பொழுதே.

ஏ - து. ஐந்திணைக்கும் காலமுதலுட் பெரும்பொழுது ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஐப்பசியுங் கார்த்திகையுமாகிய கூதிர்க் காலமும், ஆனியும் ஆடியுமாகிய வேனிர்காலமும், ஆவணியும் புரட்டாதியு மாகிய கர்காலமும், மாசியும் பங்குனியுமாகிய பின்பனிக் காலமும், சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற் காலமும், மார்கழியும் தையுமாகிய முன்பனிக்காலமும் முறையானே ஐந்திணைக்கும் ³உயர் காலமுதலாம் என்றவாறு. (ச)

சிறுபொழுது

ரு. இருணிலை யுச்சி மாலை வைகறை
பொருணிலை ⁴யந்தி புணர்க்கும் பொழுதே.

ஏ - து. சிறு காலமுதல் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. 9-ஆம் சூத்திரத்தைப் பார்க்க.

2. பாகு - பகுதி; "படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்றார் தோழன்பெயறுறும்.

3. உயர்காலம் - பெரும்பொழுது.

4. "காலை யந்தியும் மாலை யந்தியும்" (புறநா. ௧௪:8) என்ப வாகவின் இக்கே நாட்காலையையும் எற்பாட்டையும் ஆந்தியென்றார்.

(இ - ள்.) நடுவுப்பட்ட இருள்யாமமும், கதிர் காயும் உச்சிப் பொழுதும், மாலைப்பொழுதும், புலர்காலையும், அந்தியும், எற்பாடும் முறையானே ஐந்திணைக்கும் சிறுகால முதலா மேன்றவாறு. (ரு)

கருப்பொருள்

சு. தெய்வ மானிடஞ் செய்தி யுணவோ
டெய்திய விசைவிலங் கினையன பிறவும்
பொய்தீர் கருவெனப் புகன்றனர் கொளலே.

எ - து. கருப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) சொல்லப்பட்ட முதற்பொருட்குரிய தெய்வமும், அவ்வழி வாழும் மக்களும், அவர்கள் தொழில்களும், ¹உண்பார்க்குத் துப்பாடிய உணவும், இசையும், ஆங்கண் வாழும் விலங்குகளும், பிறவும் ஐந்திணைக்குப் பெற்ற கருப்பொருளா மேன்றவாறு. (சு)

தெய்வம்

எ. முருகனு ²மிரவியு மாயனும் ³வேந்தனும்
வருணனு மாக வகுத்தனர் கொளலே.

எ - து. சொல்லப்பட்ட கருவினுள் அதிதெய்வம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முருகவேளும், பகலோனும், மாயனும், இந்திரனும், வருணனும் முறையானே ஐந்திணைக்கும் அதிதெய்வ மேன்றவாறு. (எ)

1. “ தப்பார்க்குத் தப்பாய தப்பு” (குறள், 12.)

2. ‘ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் றேன்றிப் பழையினையும் காற்றினையும் அத்தெய்வப் பகுதியாக்கிக் கூறுப’ (தொல். அகத். 5, ந.) என்றும், ‘தொல்காப்பியர் பாலைக்கு நிலமேண்டிறநிலர்; வேண்டாமை மின் தெய்வமும் வேண்டிறநிலர்; பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையும் தெய்வமென்று வேண்டுவர்’ (இறை. 1, உரை) என்றும் எழுதியுள்ளவை இதனை கோக்கிப் போலும். ‘தெய்வம் ஆசிரியர் புலப்பட எடுத்தோதிற நிலரேனும்.....பருதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வியுமெனக் கொள்க’ (நிலப். பதி. அடியார்.); ‘அந்நிலத்துக்குப் பரமேசுவரியைத் தவிர ஆதித் தனும் தெய்வமென்று சொல்லுவர்’ (தக்க. 55, உரை.)

3. வேந்தன் - இந்திரன்; “வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்” (தொல். அகத். 5.)

மக்கள்

அ. வெற்பன் குறவர் விடலை யெயினர்
ஒற்கமில் குறும்பொறை நாடன் குடவர்
மகுண னுழவர் சேர்ப்பன் பரதவர்
இனையன பிறவு மக்கட் பெயரே.

எ - து. மக்கட்பெயர் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெற்பன், விடலை, குறும்பொறை நாடன், மகுணன், சேர்ப்பன் என்பன தலைமகன் பெயர். குறவர், எயினர், குடவர், உழவர், பரதவ ரென்பன அந்நிலத்து வாழ்வார் பெயர் என்றவாறு.

பிறவுமென்றதனும் பொருப்பன், மலையன், சிலம்பன், கொடிச்சி, குறத்தி, குறவர், இறவுள ரெனவும்; காளை, விடலை, எயினர், எயிற்றி, மறவ ரெனவும்; அண்ணல், மீளி, இடைச்சியர், ஆய்ச்சியர், கோவலர், இடையர், பொதுவர், ஆய ரெனவும்; ஊரன், கிழத்தி, மனைவி, கடையர், கடைசிய ரெனவும்; கொண்கன், துறைவன், துறைவி, பரத்தி, நுளையர், நுளைச்சிய ரெனவும் வருவனவெல்லாம் கொள்க. (அ)

செயல்

அ. நிறைத்தே னழித்தலு நெறிச்சென் றலைத்தலும்
¹ஒருக்கின மோம்பலு முழுவொடு பயிறலும்
திரைக்கடற் சேறலோ டினையன செயலே.

எ - து. செய்தியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தேனறித்தலும், ஆறலைத்தலும், நிரைமேய்த்தலும், உழதலும், கடலாடு புதுதலும் என்றிப் பெற்றியெல்லாம் ஆண்டைச் செய்தியாம் என்றவாறு.

இனையன என்றதனால் தினையரிதலும், கிழங்கு அகழ்தலும்; ஊரெறித்தலும், நிரைகோடலும்; வரகரித்தலும், ஏறுகோடலும்; விழவயர்த்தலும், புனலாடலும்; உப்பாக்குத்தலும், முத்துக் குளித்தலும் உள்ளிட்டன வெல்லாங் கொள்க. (க)

1. மதுரைக் கோவையென்னும் தாலில் மகுணன் என்னும் சொல்லாட்சி மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.

2. ஒருக்கினம் = ஒருக்கு + இனம் — சேர்க்கப்பட்ட மூலினம்; ஆடு, பசு, எருமையென்பன.

உணவு

க0. தினையே ¹ தருப்பண முதிரை செந்நெல்
விலைகோ ளினையன மேவிய வுணவே.

எ - து. உணவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தினையும், தருப்பணமும், வரகு முதலியனவும், வயல் விளையுஞ் செந்நெல்லும், உப்பு விலையும் உள்ளிட்டன வெல்லாம் உணவா மென்றவாறு.

இனையன என்றதனால் வெதிர்நெல்லும், கிழங்கும், ²தேனையும், அருவி நீரும், சுனை நீரும்; ஆறலைத்தனவும், வறுஞ் சுனை நீரும், ³உவர் நீரும்; கான்யாற்று நீரும்; வெண்ணெல்லும், கிணற்று நீரும், பொய்கை நீரும்; மணற் கூவல் நீரும் உள்ளிட்டன வெல்லாம் கொள்க. (க0)

இசை

கக. ⁴முருகியங் குறுஞ்சி துடியே பஞ்சுரம்
பெருகிய வேறங் கோட்பறை தாரம்
பல்லிய மருத ⁵மழப்பறை செவ்வழி
சொல்லிய பிறவுஞ் சொற்றவற் றிசையே.

எ - து. இசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெறிப்பறையும், குறுஞ்சிப் பண்ணும்; துடியும் பஞ்சுரப் பண்ணும்; ஏறங்கோட் பறையும், தாரப் பண்ணும்; நெல்லரி கிணையு முதற் பல்லியமும், மருதப் பண்ணும்; கெய்தற் பறையும், செவ்வழிப் பண்ணும் உள்ளிட்டன ஐந்திணைக்கும் இசையா மென்றவாறு.

பிறவுமென்றதனால் தொண்டகப் பறையும், பூசற் பறையும், வேய்ங்குழலும், யாமும், ⁶நாவாய்ப் பறையும் உள்ளிட்டன வெல்லாம் கொள்க. (கக)

1. தருப்பணம் - அவல்; “ஆத்திரைத் தருப்பணம்” (பெருங். உ. 9: 251) என்பதனால் யாத்திரை செல்வாரை வழிபறித்துப் பெறுவதென்று கொள்க.

2. தேனைய் - தேனாகிய கெய்; இருபெய ரொட்டு.

3. “கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்ப் படுகில்” (அகநா. எசு: 3.)

4. முருகியம்: “முருகிய நிறுத்து முரணின ருட்க” (முருகு. 243.)

5. அழப் பறை-பிணத்திற்குக் கொட்டும் சாப்பறை; அழன்-பிணம்.

6. இறை. 1, உரை; நம்மீ. 24; சீவக. 501.

மரம் முதலியன

கஉ. வேங்கை காந்தள் சீய மயிலே

பாங்கர் மராமரஞ் செந்நாய் பருந்தே

குருந்தே முல்லை யிரலை புறவே

காஞ்சி கழுநீர் மேதி யன்னம்

5. கைதை முண்டகங் கராமே கம்புளென்
றெய்திய பிறவு மியம்பிய விலங்கே.

ஈ - து. விலங்காமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ழ்.) வேங்கை மரமும், பூங்குலைக் காந்தளும், சீயமாவும், மயிற்புள்ளும்; ஓமை மரமும், மரம்பூவும், செந்நாய்மாவும், பருந்துப் புள்ளும்; ¹குருந்த மரமும், கொடிப்பூ முல்லையும், இரலைமாவும், புறவுப்புள்ளும்; காஞ்சி மரமும், பூங்கழு நீரும், எருமை மாவும், அன்னப்புள்ளும்; தாழை மரமும், பூங்கழி முள்ளியும், ²முதலை மாவும், ³கம்புப்புள்ளும் பிறவும் ஐந்தினைக் குரிய விலங்கா மென்றவாறு.

பிறவு மென்றதனாவ் அகிலும், சந்தனமும், வேங்கைப் பூவும், சுனைக் குவளைப்பூவும், புலியும், யானையும், கிளியும், வேங்கையும்; குரம்பூவும், பாதிரம்பூவும், முருக்கும்; கொன்றையும், தோன்றிப் பூவும், முயலும், கானங் கோழியும்; மருதும், வஞ்சியும், தாமரைப் பூவும், நீர்நாயும், தாராவும்; புன்னையும், ஞாழலும், நெய்தற்பூவும், அன்னமும், ⁴மகன்றிலும் உள்ளிட்டன வெல்லாம் கொள்க.

(கஉ.)

உரிப்பொருள்

சங். புணர்தலும் பிரிதலு மிருத்தலு மூடலும்
மனைவயி னிரங்கலு மவற்றி னிமித்தமும்
களவொடு கற்பெனக் கவைநர் கூறிய
அளவி லுரிப்பொரு ளாகு மென்மனார்.

1. "பெருந்தன் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக், குருந்தத் தழுவும்
உடலூரே" (திங். பெரியதிரு. கு. 2: 7.)

2. "மா சுறவும் முதலையும்" (இறை. கு. 1, உரை); "கெண்டை
யஞ்சினை மேய்ந்து திளர்த்தபோய், முண்ட கத்துறை சேர்ந்த முதலையா"
(நுள. நாட்செ. 22.)

3. கம்புள் - சம்பங்கோழி.

4. "நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சிபோல" (குறுந். குள: 2); "அலர்
குமென் மகன்றில்" (பரி. அ: 44.)

எ - து. உரிப்பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும், இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும், களவும் கற்புமென அடக்கிக் கூறப்பட்ட அளவில் உரிப்பொருளா மென்றவாறு.

குறுஞ்சிமுதல் ஐவகை நிலத்திற்கும் சிறப்பு நோக்கியவழிப் புணர்தன் முதல் நிரை நிரையாற் கொள்ளப்படும். அவ்வழிச் சிறுபான்மை எனைத்திற்கு முரிய வழக்கோடு பட்டவாறு கொள்க.

(கங்.)

I. களவு

கச. முந்திய நூலோர் மொழிந்தவெண் மணத்தினும் கந்திருவ முறைமை களவெனப் படுமே.

எ - து. கைகோள் இரண்டினுள்ளும் களவொழுக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) தொன்னூலாசிரியர்களாற் சொல்லப்பட்ட ¹அற நிலை, ஒப்பு, பொருள் கோள், தெய்வம், அரும்பொருள், வலிநிலை, பேய்நிலை, கந்திருவம் எனப்பட்ட மணம் எட்டினுள்ளும் கந்திருவ வழக்கம் போல்வது களவொழுக்கமா மென்றவாறு.

²அறநிலையாவது நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னிராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகலம் அணிந்து கொடுப்பது. இஃது ஒப்பில் கூட்டமாதலிற் பொருந்தாக் காமத் தின்பாற்படும்.

1. “அறநிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம், யாமோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே, இராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய, மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுள், துறையமை நல்லியாழ்த் துணை மையோ ரியல்பிதன், பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே” (தொட. களவு. 1, இளம்; இறை. சூ. 1, மேம்.)

2. இது பிரமமெனப்படும்; “கயலே ரமருண்கண் கன்விழுப் பெய்தி, அயல்பே ரணிகலன்கள் சேர்த்தி - இயலின், நிரலொத்த வந்த ணற்கு நீரிற் கொடுத்தல், பிரமமண மென்னும் பெயர்த்து” (தொட. களவு. 1, ந.); “ஒப்பாருக் கொப்பா ரொருபுப் பிரிந்தபின், இப்பான் மதிதோன்றி வெல்லைக்கண் - அப்பால், தருமமே போல்கென்று தக்கார்க்குச் சேர்த்தல், பிரமமாம் போலும் பெயர்” (யர். வி. 96, மேம்.)

¹ஒப்பாவது மைத்துனக் கோத்திரத்தாற்கு மாற்றாது கொடுப்பது. இது கற்பின்பாற் படும்.

²பொருள் கோளாவது ஆணும் ஆனேறும் பொற் கோட்டுப் பொற்குளம் பின்வாகச் செய்து அவற்றோடு நீரிற் கொடுப்பது. இவ்வாறு ஈதற்கண் ஒத்தபிராய முதலாயினவற்று உளவெனின் கற்பின்பாற் படும்; அன்றெனற் பொருந்தாக் காமத்தின்பாற் படும்.

³தெய்வமாவது வேள்வியாசிரியற்கு வேள்வித்தி முன்னர்க் கொடுப்பது. இதுவும் பொருள் கோளோ டொக்கும்.

⁴அரும்பொருள் நிலையாவது கொல்லேறு தழுவுதல் வில்லேற்று முதலியன செய்தார்க்குக் கொடுப்பது. இது வன்மண மாதலிற் பொருந்தாக் காமத்தின்பாற் படும்.

1. இது பிராசாபத்தியமெனப்படும்; “அரிமத ருணக னாயிழை யெய்துதற்சூரியவன் கொடுத்த வொண்பொரு ளிரட்டி, திருவின் நத்தை திண்ணிதிற் சேர்த்தி, அரியதன் கிளையோ டமைவரக் கொடுத்தல், “இதே வில்லாப் பிராசா பத்தியம்” (தோட. களவு, 1, ந.); “கொடுத்த பொருள் வாங்கிக் கொண்டபேர்....., மடுப்பர் மடுத்தற் கமைந்தால் - அடுப் போன், இரண்டா மடங்குபெய் தீவ ததுவே, இரண்டா மணத்தி னியல்பு” (யா. வி. 96, மேற்.)

2. இஃது ஆரிடமெனப்படும்; “தனக்கொத்த வொண்பொரு டன் மகளைச் சேர்த்தி, மனக்கொத்த மாண்புடையாற் பேணி - இனக்கொத்த, ஈரிடத் தாவை நிறீஇயிடை யிவதே, ஆரிடத்தார் கண்டமண மாம்” (தோட. களவு, 1, ந. மேற்.); “இற்குலத்தோ டொப்பானுக் கொப்பா னியிலேருப், பொற்குளம்மீற் பொற்கோட்ட வாப்புனைந்து - முற்படுத்து, வாரிடம்பே ராழுலையை வாழ்க்கைக்கண் வைப்பதுரை, ஆரிடம் பேரா மதற்கு” (யா. வி. 96, மேற்.)

3. “நீளி நெடுநகர் கெய்பெய்து பாரித்த, வேள்வி விளங்கழன் முன்னிறீஇக் - மேள்வியாற், கைவைத்தாம் பூணனைக் காழும்புற் கிவதே, தெய்வ மணத்தார் திறம்” (தோட. களவு, 1, ந.); “மெய்ப்பாலைப் பெண் டன்மை யெய்தியசின் மெல்லியலை, ஒப்ப வுணர்ந்த பொழுதுண்டல் - ஒப் பாற்கு, கெய்தயங்கு தீமுன்னர் நேரிழையை யிவதே, தெய்வப்பே ராகுந் தெளிந்த” (யா. வி. 96, மேற்.)

4. இஃது ஆசாபமெனப்படும்; “முகையழிற் கோணையை முன் ளெயிற் றரிவையைத், தகைகலம் கருதுந் தருக்கின ருளரெனின், இவை யிவை செய்தாற் கெளியன்மற் நிவளெனத், தொகைக்கலை யுரைத்த யின் னைப் பகைவலித், தன்னவை யாற்றிய வளவையிற் றயக்கல், தொன்னிலை யகரந் துணிந்த வாடே” (தோட. களவு, 1, ந.); “வில்லேற்றல் வேள் வியைக் காத்தன் மிகுவலிக், கொல்லேற் றியல்குழையைக் கோடலென் - றெல்லாம், அரியனசெய் தெய்தினு னாயி னசரம், மரியவா மந்த மணம்” (யா. வி. 96, மேற்.)

¹வலிநிலையாவது தமரினும் அவளினும் பெருது வலிந்து கொள்வது. இதுவும் அதன்பாற்படும்.

²பேய்நிலையாவது களித்தாள்மாட்டும் துயின்றாள்மாட்டும் செல்வது. இதுவும் பொருந்தாக் காமத்தின்பாற்படும்.

³கந்திருவமாவது ஒத்தாரிருவர் தாமே களவினும் கூடுங் கூட்டம். இதனால் ஒருவாறு அறமுனைய ஒப்புமை யுடைத் தேனும் “ஆண் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட களவொழுக்கம் தெய்வப் புணர்ச்சியும், பாங்கற் கூட்டமும், தோழியிற் கூட்டத் துப் பகற்குறியும், இரவுக்குறியும், வரைவு கடாதலும், உடன் போக்கு வலித்தலுமென ⁴ஆறாம். எ - ரு. (கசு)

1. இஃது இராக்கத மெனப்படும்; “மலிபொற்பைப் பூணனை மாலும்ற் மைந்தர், வலிதின்கொண் டான்வதே யென்ப—வலிதிற், பராக்கதஞ் செய்து மூலும் பாழி நிமிர்தோள், இராக்கதத்தார் மன்ற லியல்பு” (தொட. களவு. 1, ந); “பூத்துகிலோ டின்னவுமே விட்டும் புதவடைத்தும், பாய்ந்து கதந்தா அய்ப் பற்றிக்கொண் - டேந்திழையை, எய்தப் படுவ திராக்கத மென்பதே, மைந்திர்தார் சொல்லு மணம்” (யா. வி. 95, மேற்.)

2. இது பைசாசமெனப்படும்; “எச்சார்க் கெளரிய ரியைந்த காவலர், சொச்சாப் பெய்திய பொழுதுகொ ளமையத்து, மெய்ச்சார் பெய்திய மிகு புகழ் நண்டின், உசாவார்க் குதவாக் கேண்மை, சசாசர் பேணிய பெருமை சா லியல்பே”, “இடைமயக்கஞ் செய்யா லியல்பின னீங்கி, உடைமயக்கி யுட்கறுத்த லென்ப - உடைய, துசாவார்க் குதவாத லுனிலா யாக்கைப், சசாசத்தார் கண்டமணப் பேறு” (தொட. களவு. 1, ந); “துஞ்சல் களித்தன் மயங்குதன் மாழாத்தல், அஞ்ச லறிவுழித் லாதலென் - மெஞ்சில வும், இன்ன திறத்தா னிழிதக வெய்துபவேற், மின்னைப் பசாசமணப் பே”, “குணத்தி னிழிந்த மயங்கி யவரொடும், மிணத்தினும் விலங்கினும் மிணைவது பைசாசம்” (யா. வி. 95, மேற்.)

3. “அதிர்ப்பிலைமைப் பூணா மாடவருந் தம்முள், எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத் லென்ப - கதிர்ப்பொன்யாழ், முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக், கந்திருவர் கண்ட கலப்பு” (தொட. களவு. 1, ந); “ஒத்த குலத்தார் தமியரா யோரிடத்துத், தத்தமிற் கண்டதம் மன்றினால் - உய்த் திட, அந்தர மின்றிப் புணர்வ ததுவரோ, கந்தருவ மென்ற கருத்து” (யா. வி. 95, மேற்.)

4. தலைவனே முதலிங்குற்று நிகழ்த்துவானாதலின் இங்ஙனம் கூறி னார்.

5. ‘தமிழ்கெறி விளக்கத்திற் பொருளியலுடையாரும் களவொழுக் கம் ஆறுவகைப்படு மென்றார்’ (கவனியற் காலை, 23, உரை.)

1. இயற்கைப் புணர்ச்சி

கரு. தன்னயத் தெளிதலுந் தலைப்பிரி வச்சமும்
இன்னியல் வன்பொறை யெய்துத லருமையும்
உயிரெனக் கூறலு மாற்றினன் பெயர்தலும்
செயிர்தபு காதற் றெய்வப் புணர்ச்சி.

எ - து. சொல்லப்பட்ட பாகினுள் தெய்வப்புணர்ச்சியா மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முற்செய்வினை காரணமாகக் கண்ணுற்றுப் புணர்ந்த பின்பு தலைமகன் நயப்புணர்த்தலும் தெருட்டலும், பிரி வச்சமும், வன்பொறையும், எய்துதலருமையும், உயிரென்றலும் ஆற்றிப் பெயர்தலு மெனப் பட்டன தெய்வப் புணர்ச்சியா மென்றவாறு.

1. “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்

5. நறியவு முளவோகீ யறியும் பூவே”

(குறுத். 2)

என்பது நயப்புணர்த்தியது.

2. “யாயு ஞாயு மாரா கியரோ
எந்தையு துந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெய்க்கீர் போல

5. அன்புடை நெஞ்சத் தாங்கலத் தனவே”

(குறுத். ௪௦)

என்பது தெளித்தல்.

3. “இனையல் வாழி பிரிவொன் றிலனே
நனைமலர் நறும்பூக் கோதை

14 அமையே னின்னையா னாகன்ற ஞானமே”

(1)

(களையற். 25, மேற்.)

என்பது பிரிவச்சம்.

4. “ஆற்றினன் மன்னோ நெஞ்சே பிரியின்
ஆற்று ளிவனென வழுக்கின மாக
ஆற்று நிலைமை கைவிட்
டாற்று ளோயின ளாயிழை யதற்கே”

(2)

என்பது வன்பொறை.

1. இறை. 2, உரை.

5. "இனியல் வாழி யெம்மார் மலர்ந்த
பழனத் தாமரைக் கெழீஇய வண்டுநின்
கண்ணென் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்
நண்ணி நாளு நலனுக் கும்மே"

(சிறந்தகம்.)

இதுவுமது.

6. "மனவே ரல்குன் மடந்தை கூட்டம்
கனவோ தெரியின் யாவதும்
நனவே யெனினு நண்ணலோ வரிதே"

(கனவியற். 25, நம்பி. 133 மேற்.) (3)

என்பது எய்துத லருமை.

7. "புலனன் நென்ப வின்னுயி ரதுவே
அலர்முலை யாகத் தாங்கி
நிலவொளி *மதியி னிலவுமெ னுயிரே"

(கனவியற். 25, மேற்.)

என்பது உயிரெனக் கூறல்.

8. "கனவே யாயினு நனவே யாயினும்
நல்வினை தந்ததொன் றன்றே யதனால்
மெல்லிய லாகம் மேவவும் பெறுமே"

(5)

என்பது தெய்வந் துணையாகக் கொண்டு ஆற்றிப்பெயர்ந்தது.

9. "உடையை வாழி நெஞ்சே யிடைகொண்
டழங்க லோம்புமதி தழங்கொலி மிகுநீர்"

1. "காணு மரபிற் றுயிரென மொழிவோர், நாணிலர் மன்ற பொய்யம்
மொழிந் தனரே, யாஅங் காண்டமெம் மரும்பெற லுயிரே, சொல்லு மாடு
மென்மெல வியலும், கணைக்கா னுணுகிய நுசுப்பின், மழைக்கண் மாதர்
பணைப்பெருந் தோட்டே" (நெடும். களவு. 10, ந. மேற்); "தேயத் தவ
ருயி ரைப்புல னன்றென்பர் செங்கிலத்தைக், காயக் கனநீர்மெதிர்த் தார்மரு
மத்துக் கடுக்கணைகள், பாயச் சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்
பொழிற்கண், ஆயத் திடையிது வோதிரி கின்றதென் னொயிரே", "இன்னு
யிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகன்மலிந்தார், மன்னுயிர் வான்சென்
றடையக் கடையலுள் வென்றுவையம், தன்னுயிர் போனின்ற தாங்குமெங்
கோன் கொல்லித் தாழ்பொழில்வாய், என்னுயி ராயத் திடையிது வோகின்
றியங்குவதே" (பாண்டிக் கோவை); "என்னுயிர் யான்கண் டுளமுலையும்
வேயத்தோளும், பொன்னிறமுங் கொண்டு புனமயில்போல் - மன்னி, வயங்
குகின்ற கெய்தல்வாய் வ [ன்னுடன்] வெந்தில், இயங்குகின்ற தாயத்
திடை" (கிளவி விளக்கம்.)

* (நிரதபேதம்.) 'மதியென் னிலவு'

வழுத்தார் காக்கும் புணையின்

விழுத்துணை சான்ற மிகுபெருங் கிடையே "

(6)

(கனவியற். 25, மேற்.)

என்பது பாங்கனை நினைத்து ஆற்றிப் பெயர்ந்தது.

(கரு)

2. பாங்கற்கூட்டம்

கசு. வினாலும் விடுத்தலுங் கழறலு மறுத்தலும்
நோதலும் யாண்டென வின்னுழி யென்றலும்
மாதரைக் காண்டலு மன்னியவகுத்தலும்
கிழவோற் கிசைத்தலு மாற்றான் கிளத்தலும்
5. பழவரை விடுத்தலும் பாங்கற் கூட்டம்.

எ - து. பாங்கற்கூட்டம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாங்கன் தலைமகற்குற்ற வினாலும், தலைமகன் இன்னதென்றலும், பாங்கன் கழறலும், தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்தலும், பாங்கன் நோதலும், எவ்விடத் தேவ்வுருவென்றலும், தலைமகன் இன்னவிடத்து இன்னவுரு வென்றலும், பாங்கன் அவ்விடத்து அவ்வுருக் காண்டலும், தலைமகனைப் பெருமை கூறலும், பெயர்ந்து வந்து தலைமகற்கு உரைத்தலும், தலைமகன் தலைமகனைக் கண்டு அணைதலும், உறவினாற்றான் கூறலும், விடுத்தலும் பாங்கற்கூட்டமா மென்ற வாறு.

1. "முன்னினை முடிப்பதொன் றுளதுகொள் 'மூவகை
றுண்ணிய பனுவலி னுழைந்துகொல்
என்னிகொல் வாடிய தண்ணின் னெழிலே"

(7)

என்பது வினாதல்.

2. "சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யாணை யணங்கி யாஅங்
கிளைபண் முனைவா ளெயிற்றன்
வளைபுடைக் கையளெம் மணங்கி யோளே"

(குறுத். ககக)

என்பது பாங்கற்குத் தலைமகன் கூறியது.

3. "பொருந்தா தம் புணையிழை யரிவை
முருந்தேர் முறுவ னோக்கின்
வருந்தின னென்பது பெருந்தகை பெரிதே"

(8)

(கனவியற். 26, மேற்.)

என்பது பாங்கன் கழறியது.

1. மூவகைப்பனுவல் - இயல் இசைநாடகமாகிய முத்தமிழ் தூல்கள்.

2. பெருந்தகை பெரிதே வருந்தினனென்பது பொருந்தாதெனக் கூட்டுக.

4. "காண்குவி ராயிற் கழறலிற் மன்னே
பூண்புனை வளரிள வனமுலை
மாண்குழை மாதர் மடங்கெழு நோக்கே" (9)

என்பது கழற்றெதிர் மறுத்தது.

5. "புலந்துறை போகிய நெஞ்சநிறை யழிந்து
கலங்குவ தாயின் மாதோ
சிலம்பனை யாரோ தெளிக்குநர் பிறரே" (10)

என்பது பாங்கன் பிழைத்தனென்று ஆற்றாறுயிற்று.

6. "வாழ்வதி யாவது கொல்லோ வான்புகழ்ச்
சூழ்கழ லண்ண னெஞ்சம்
ஆழ்துய ரெய்த வணங்கிய வணக்கே" (11)
(களவியற். 26, மேற்.)

என்பது பாங்கன் இடம் வினாபிற்று.

7. "கண்ணை காவியங் கயமலர் நுதலே
தண்ணிள மதியெனத் தருமே பதியும்
பெருமலைச் சாரற் சேறார்
அருநிறை வாங்கிய வாயிழை தனக்கே" (12)

என்பது தலைமகள் குறியுரைத்தது.

8. "வேங்கை யொள்வி காந்தளொடு கமழும்
பூந்தண் சாரலு மிதவே யேந்திலே
அயிலவே லண்ணல் கூறிய
மயிலேர் சாயல் வண்ணமு மிதவே" (13)
(களவியற். 27, மேற்.)

என்பது பாங்கன் எதிர்ப்பட்டது.

9. "நோதக வுடைத்தே நெஞ்ச மதியிசை
மாதர்க் குவளை மலர்மலர்ந் தன்ன
கருந்தடங் கண்கண் டாற்றிய
பெருந்தகை யண்ணலைக் கழறினன் பெரிதே" (14)
(களவியற். 27, மேற்.)

என்பது தலைமகள் ஆற்றல் கூறியது.

1. காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்றோட் கருகியினையே" (நிருத்திற். 23); "அம்மவாழி" (அகநா. ௧௧௦) என்பதையும், "விண்டார்பட", "விண்டலங்கெடுகொடு", "மண்கொண்டு" (பாண்டிக்கோவை) என்னும் செய்யுட்களையும் பார்க்க.

10. "ஆய்தளிர் பொதுளிய விதை தண்ணிலைக்

'காய்கதிர் துழையாக் கடிபொழில்

34

யாவரினோரும் விழைவுறத் தகைத்தே"

(15)

(களவியற். 28, மேற்.)

என்பது பாங்கன் பெயர்ந்து வந்து தலைமகற் குரைத்தது.

11. "தனிமை நெஞ்சத்து முனிவுகண் ணகற்றலின்

வினைமாண் பாவையன்ன

36

புணியிழை மாநறும் போன்றதிப் பொழிலே"

(16)

(களவியற். 28, மேற்.)

என்பது தலைமகன் அவ்விடத்துச் சென்றது.

12. "தெய்வ மாக வையுறு நெஞ்சம்

பொய்யா தாயினின் செவ்வாய் திறந்து

37

கிளிபுரை கிளவியாம் பெறுக

ஒளியிழை மடந்தை யுயிர்பெயர்ப் பரிதே"

(17)

(களவியற். 28, மேற்.)

என்பது தலைமகன் அணைதலுறவினுற்றான் கூறியது.

1. "கதிர் துழை கல்லா மரம்பயில் கடிமினை" (புறநா. உக: 5);

"வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்" (பெரும்பாண். 374, அடிக்கீ.)

2. "குழைமுகத்தாம் கொங்கை மலையு முருங்கால், விழியரிய நாட்டத் தால் வேனெ - பொழிலெல்லாம், புல்லார்ப் புறங்கண்ட கண்டன் புகாரணைய நல்லாளே யாகு நமக்கு", "முருக்கின் புதமலரான் முல்லை நகையால், நெருக்கியெழுஞ் செவ்வின றீராம் - குருக்கொடியால், நான் குழைமுகத்தா னுனயந்த நன்னுதலைப், போன்ற தயர்ப்பூம் பொழில்" (களவியற். மேற்.);

"தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் சேலூர்ச் செருமலைந்த, போர்மன்னர் தம்மைப் புறங்கண்டு நாணிய பூக்கழற்கால், ஆர்மன்னு வேலரி கேசரி யந்தன் புகாரணைய, ஏர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றிவ் வீரம் பொழிலே" (பாண்டிக்.); "கரிதாகி மென்குழல் போனிலில் போற்கலர் தால் விடுத்தம், கரிதாபுறவி லறவினி தாயர வல்குனிற், பெரிதாய் விரும்பினே வெல்லா துகரப் பெறுவதற்கே, உரிதா யளியுடைத் தாயவர் போலு முயர் பொழிலே" (அம்பிகாபதி. 28); "காம்பினை யாற்கனி மாமயி லாற்கதிர் மாமணியால், வாம்பினை யால்வல்லி யொல்குத லான்மன்னு மம்பலவன், பாம்பினை யாக்குழை கொண்டோன் கயிலைப் பரில்புனமும், தேம்பினை வார் குழ லானெனத் தோன்றுமென் சிந்தனைக்கே" (திருச்சிற். 38.)

3. "செய்ய மலரிற் றிருமகளே யென்றுன்னை, ஐய முறுகின்றே னல்லையேல் - உய்ய, உரைதற் தருளா யுயிர்வருமோ போனல், ஐரைதந்த மேனியாய் மீட்டு" (கிளவிக் தெவிவு); "மேனியொன் னரை வெண் மாத்து வென் னுன்கண்வி வீழ்பொழில்வாய்த், தேவியென் னுகின்னை யானினைக் கின்றது சேயரிபாய், காவிலென் ருயகண் னுயலிலே யேலொன்று கட்டுரை

13. “காசியங் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி
பூனிரி சுரிமென் கூந்தலும்
வேய்புரை தோளு மணக்குமா லெம்மே” (18)
(கனியந். 28, யா. வி. 39, மேம்.)

இதுவுமது.

14. “பெருமலர்ப் பிரிந்த திருமக ளம்மலர்
அருங்கவி னெய்தச் சென்று சேர்ந்தாங்
கிருங்கலத் தொன்மனை பொலியப்
பெருந்தகைத் தோளி பெயர்ந்தனை சென்மே” (19)

என்பது தலைமகளை விடுத்தல். (கசு)

3. தோழியிற் கூட்டம்—புகற்குறி

கள. பாங்குணர் வையுற விரந்துகுறை யுறுதலும்
ஆங்கவள் வினாது மதியுட னாக்கலும்
துணிதலுஞ் சேட்பட நிறுத்தலுஞ் சுட்டிய
தறியேனறிவன் மறையே லென்றலும்

5. குறியா கூறலும் படைத்தன மொழிதலும்
அரிய ளென்றலு நீகூ நென்றலும்
நகைகொண் டாற்றலு நகாதுரை யென்றலும்
கையுறை *யெளிமை காட்டலு மெய்யுற
ஓவ்வா தென்றலு மவணிலை யுணர்ந்து

10. கொள்குவ னென்றலு மடன்மா கூறலும்
மற்றது விலக்கலுங் கையுறை கோடலும்
விழைய வுணர்த்தலு நானொடு நீங்கலும்
வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப் பித்தலும்

யாய், ஆவிசென் றுந்தின்னை யாரோ பெயர்ப்ப ரகவிடத்தே”, “திரையுறை
வார்புனற் சேலுர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த, உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த
னுசிதனெண் பூம்பொதியில், வரையுறை தெய்வமென் றெற்கல்ல யேலுன்
றன் வாய்திறவாய், விரையுறை கோதை யுயிர்செலின் யார்டிறர் மீட்பவரே”
(பாண்டிக்கோவை); “காவிரின் நேர்தரு கண்டர்வண் டில்லைக்கண் ணர்க
மலத், தேவியென் றேயையஞ் சென்றதன் நேயறி யச்சிறிது, மாவியன்
றன்னமென் னோக்கிரின் வாய்திற வாவிகுனென், ஆவியன் நேயமிழ்
தேயணங் கேயின் றழிகின்றதே” (திருச்சிற். 41.)

1. யா. வி. 39, மேம்.

* (பி - ம்) ‘யொருமை’

தமிழிற் கோடலுந் தழையேற் பித்தலும்

15. கையுறை யெதிர்த்தமை மெய்ப்பெற விசைத்தலும்
விரும்பிட முரைத்தலுங் குறியொடு நீங்கலும்
புனைந்து நிலையலு நிலைமை கூறலும்
பாங்கிகொண் டிகுத்தலும் பகற்குறி யாகும்.

எ - து. தோழியிற் கூட்டத்துப் பகற்குறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பாங்கியை உணர்ந்தது முதலாகக் கொண்டு பெயர்ந்த தீருகச் சொல்லப் பட்டன வெல்லாம் தோழியினுடைய பகற்குறிக் கூட்டமா மென்றவாறு.

1. "நோக்கினும் பிறர்முக நோக்காள் சாரினும்
பூக்குழன் மடந்தை தோள்சா ரும்மே
அன்ன தலையளி யுடைமையின்
இன்னுயிர்த் தோழியில் வேந்திழை யிவட்கே" (20)
(நம்பி. 133, மேற்; களவியற். 25, மேற்.)

என்பது பாங்கியை உணர்ந்தது.

2. "புனையிழை யாயமொடு பூம்பந் தெற்புற
நனைமலர் ஞாழ் லொள்வி கொய்யவும்
வருந்தினள் கொல்லோ மடந்தை
பார்த்தன்று மாதோ பண்புகெழு நிறனே" (21)
(களவியற். 31, மேற்.)

என்பது வேறுபாடுகண்டு பாங்கி ஐயுற்றது.

3. "கண்ணி தகைசிறந் தனவே தண்ணென்
பூந்தழை செவ்விய போலும் வாங்கிருந்
கூட்தலு மல்குலும் பொலிய
ஏந்தினிர் கொண்மின்யாம் விழைகுவாம் பெரிதே" (22)
(நம்பி. 144, மேற்; களவியற். 29, மேற்.)

என்பது தலைமகன் இரந்து குறையுற்றது.

1. "பந்தவழிப் படர்குவ ளாயினு நொந்துநனி, வெம்பும னளியன்" (அகநா. சுருக. : 3 - 4.)
2. "கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்" (அகநா. 2. சுருக. : 8.)

4. “வைகல் வைக லைய விவ்வழிக்
கையுறை யேந்தினிர் வருநிர் மற்ற
தற்கலம் யாமெமர்க் குரைப்பிற்
பெறுகுவி ரெந்தை பெருவண் மையனே ” (23)

என்பது தலைமகனைத் தோழி வினாபிற்று.

5. “அம்புகுக் கிழித்த வெம்புண் வாய
கலைமான் போந்தன வுளவோதும்
மடமா னோக்க மரிஇயின படர்த்தே ” (24)

(களவியற். 30, மேற்.)

என்பது கவர்த்துநின்ற தோழியை மதியுடம்படுப்பானுற்றுத் தோழியும் தலைமகனும் உடனாயவழித் தலைமகன் வினாது.

6. “உரைமி னீர்ம னொமக்கே வரைமிடை
அரும்படர்க் கவலை நீந்திப்
பெருத்துய ரகுப்பம் பெயர்தரு நெறியே ” (25)

(களவியற். 30, மேற்.)

என்பது வழிவினாது.

7. “கையது செயலையத் தழையே வினா
தெய்புண் வாய மாவே கைவிட்
டகலா னம்மவிய வகன்புனம்
தகையோ னுள்ளிய தறியலம் பெரிதே ” (26)

(நம்பி. 140, மேற்; களவியற். 33, மேற்.)

என்பது தலைமகனைத் தோழி ஐயுற்றது.

1. “தத்திச் சிலைத்தெழுந்து தார்குறுதி மெய்சோர, இத்திக்கி விர்தப் புனத்திடையே - தித்தித்தேன், போந்தனைய சோர்குழலீர் யானெய்த போ தொருமான், போந்ததே மிவ்வழியே புக்கு ” (பழம்பாட்டு); “தண்டு புரை கதிர்த் தாழ்குரற் செந்தினை, மண்டுபு கவரு மான்கிளி மாற்றும், ஒண்டொ டிப் பனைத்தோ ளொண்ணுத லினையிர், கண்டனி ராயிற் கரவா துரையின், கொண்டன குழுவி னிங்கி மண்டிய, உள்ளழி பகழியோ யெங்கியோர், புள்ளி மான்கலை போகிய நெறியே ” (தொல். களவு. 11, க. மேற்.)

2. “வெல்லுந் திறவினைந் தேற்றார் விழிஞத்து விண்படரக், கொல்லின் மலிந்தசெவ் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலின்றேன், புல்லும் பொழிலிள வேங்கையின் கீழ்கின்ற பூங்குழலீர், செல்லு நெறியற் யேனுரை மீர்துகு சிறுகுடிக்கே ” (பாண்டிக்கோவை.)

3. “வில்லேறு பட்ட படியே வினைவேறு, சொல்வேறு பட்டபடி. தோற்றுவிக்க - மல்வேறு, போகாத தோளும் பொலிவழிய நம்புனம்பிட், டேகாத தென்கொ விவர் ” (களவியற். 30, மேற்.); “மழையும் புரைவண்கை வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில், வழையுந் கமழு மணிநெடுங் கோட் டவண் சந்தனத்தின், தழையும் விழைதரு கண்ணியு மேந்திபித் தண்புனத்

8. "பூத்த வேங்கை வியன்சிறை யேறி

மயிலின மகவு நாடன்

நன்னுதம் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே "

(27)

(யா. வி. மேற்; களவியற். 31, மேற்.)

என்பது தோழி தலைமகனைத் துணிந்தது.

9. "நண்ணுத லரிதே தண்ணென் சாரல்

எண்ணிய குறையொன் றுளதெனின்

நண்ணுது முடித்தி யின்னை லீயே "

(28)

(களவியற். 33, மேற்.)

என்பது தலைமகனைச் சேட்பட நிறுத்தது.

10. "வாங்கிருஞ் சிலம்பின் வண்ட லயரும்

தேங்கமழ் கூந்தன் மகளிருள்

யாங்கா கியதோ வேந்தனின் னருளே "

(29)

(நம்நீ. 144, மேற்.)

என்பது அறியாள் போன்றது.

தின், உழையும் மிரிய லுறாந் தியேனிவ னுள்ளியதே", "தென்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படபூடிமேற், நண்பு மலர்த்தும்பை சூடிய தார் மன்ன னேரியென் னும், வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீக்கான் வருஞ் சுரும்பார், ஒண்பூந் தழையும் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே "

(பாண்டிக்கோவை.)

1. "புல்லா வயவர் நறையார் நழியப் பொருதழித்த, கில்லான் விளக்குமுத் தக்குடை மன்னன் வியனிலத்தோர், எல்லா மிறைஞ்சுகின் றேன்கொல்லி மல்லலஞ் சாரலிக்கு, கில்லா தியங்குமின் காப்புடைத் தையகின் நீர்புனமே", "மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு, விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன் விண் டோய் பொதிமிற, கண்ணிவர் பூந்தண் சிலம்பிடை வாரன்மின் காப்புடைத்தாற், பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாயவெம் பைப்புனமே" (பாண்டிக்கோவை.)

2. "மன்னேர்மன் சாய லவருண் மருஉர, இன்னூர்க ணென்ப தறியேனால் - மின்னுரும், கார்கெழு தோன்றற் கணமலை நன்னாட, யார் கண்ண தாகுக்குறை" (நோர். களவு. 23, ந. மேற்.); "பொற்கெழு கெண்டை வடவரை மேல்வைத்திப் பூமியெல்லாம், நெற்கெழு செங்கோ டனாநெடு மாறனெல் வேலிவென்றான், வெறிகமழ் பூக்கன்னிக் காணல் விளையாட் டயாரகின்ற, செறிகுழ லார்பலர் யார்கண்ண தோவண்ணல் சிந்தனையே", "தினையா வெதிரகின்ற தெம்மன்னர் சேவூர் படச்சிறுகட், இனையார் கருங்கைக் களிறுந்தி னுன்றெண்டிச் சூழ்துறைவாய், வனையார் வனருலை யார்வண்ட லாடும் வரிநெங்கண், இனையார் பலருளர் யார்கண்ண தோவண்ண லின்னருளே" (பாண்டிக்கோவை.)

11. "பயில்பூஞ் சாரனின் பண்புளங் கவர்ந்த
மயிலேர் சாயல் வாணுதல்
உயிரோ ரன்ன வன்னை னெமக்கே"

(30)

என்பது அறியக் கூறியது.

12. "கடிகமழ் கண்ணி நெடுவரை யாயத்து
வடிவே லண்ணனி மறைப்பின்
முடியா தாகு முன்னிய வினையே"

(31)

(கனவியற். 32, மேற்.)

என்பது மறையேலென்றது.

13. "தூய்மை சான்ற தொல்குடித் தோன்றிய
வாய்மை நாவின் மதிதந் போல
உயர்தவ முனிவர் சாரப்
பெயரா நிலையதிப் பிறங்குபெரு மலையே"

(32)

(நம்பி. 147, மேற்.)

என்பது தோழி தலைமகன் குறியாதது கூறியது.

14. "கொடுஞ்சிலை வலத்த ரடுத்தொழிற் சீற்றத்
தென்னிய ரிவ்வுழி வருகுவர்
சென்மதி சிலம்ப நீங்குதர லுடைத்தே"

(33)

என்பது தோழி படைத்து மொழிந்தது.

15. "அலவ னாட்டலு மாட்டா னாயமொடு
மலர்பூங் கானல் வண்டலு மயராள்

59

1. "எனக்காவி நின்னை வருத்திய மானல் விலங்கிழையாள், தனக்
காவி நானுத் தடமலை நாட தனையவிழ்ப்பூஞ், சினைக்காவி னீகொய்த தேமென்
றழையுஞ் சிலம்பிலெந்தண், கனைக்கா விடும் கருத்துவ னேவிறை சோர
நின்றே" (அம்பிகாபதி கோவை, 132.)

2. "மின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ருத்துளொன்னர்,
மன்னை மறைத்தவெங் கோன்வையை சூழ்பெளவ நீர்ப்புலவர், தன்னை
மறைத்தின ஞாழல் கமழந்தண் பூந்துறைவா, என்னை மறைத்திவ் விடத்
தியை யாதுகொ லெண்ணியதே", "திண்டேர் வயமன்னர் செலு ரகத்துச்
செருவழியக், கண்டே கநிர்வேல் செறித்தவெங் கோன்கொல்லிக் கார்ப்
புனத்து, வண்டேய் நறுங்கண்ணி கொண்டே குறையுற வந்ததனால்,
உண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பினு முள்ளகத்தே" (பாண்டிக்கோவை.)

3. "விரைகமழ் சாரல் விளைபுனங் காப்பர், வரைமிடை வாரன்மினைய
—உரைகடியர், வில்லினர் வேலர் விரைசெலு மம்பினர், கல்லிடை வாழ்ந
ரெமர்" (திணைமொழியையப்பது, 5); "யாளை புழலு மணிசினர் நீள்வரைக்,
கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரேம், ஏனா லுளையவருதன்மற் றென்னை
கொல், காணினுங் காய்வ ரெமர்" (திணைமொழியையப்பது 6.)

4. "நெறிநீ ரிருங்கழி நீலமுஞ் குடாள், பொறிமாண் வரியலவ னாட்
டலு மாட்டாள், சிறுதுதல் வேரரும்பச் சிந்தியா நின்றாட், கெறிநீர்த்தண்

ஓயிப் பாவை யொத்தனள்

யாதுகொ ண்ணல்யான் சொல்லு மாறே”

(34)

(களையர். 32, மேற்.)

இதுவுமது.

16. “பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளுருவி
முதுவாய்க் கோடியர் முழுவீற் ததும்பிச்
சிலம்பி னிழிதரு மிலங்குமலை வெற்ப
நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
5. கன்றென வுணரார் மாட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே”

(குறுந். எ.அ.)

இதுவுமது.

17. “வம்ப வரவினி ராகவி னுணர்
எம்பதத் தெளியுளோ மடந்தை
இம்பர் வாழ்க்கை யியவுண்மன் னெமக்கே”

(35)

(களையர். 33, மேற்.)

என்பது தலைமகள் அரியனென்றது.

18. “பொன்னியல் சுணங்கின் மென்முலை யரிவைக்கு
மின்னிவ ரொளியே லண்ணல்
கின்னுறு விழும் கறுமதி நீயே”

(36)

(களையர். 32, மேற்.)

என்பது நின்குறை நீயே கூறென்றது.

சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் சொல்கோ” (நெடூ. களவு. 23, ந. மேற்.)

1. “நெருகலு முன்னு ளெல்லையு மொருசிறைப், புதுவை யாகலிற்
கிளத்த னுணி, நேரிழை வளைத்தோனின் ரேழி செய்த, ஆருயிர் வருத்
தக் களையா யோவென, எற்குறை யுறுந் ராயிற் சொற்குறை, எம்பதத்
தெளிய எல்ல ளெமக்கோர், கட்காண் கடவு ளல்லளோ பெரும, ஆய்கோன்
மிளகி னமலையக் சொழங்கொடி, தஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரும், மஞ்ச
குழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே” (நெடூ. களவு. 23, ந. மேற்.)

2. “தன்னையுந் தானாறுஞ் சாயலாட் தேரைப்பின், என்னையு நாணப்
படுங்கண்டாய் - மன்னிய, வேயேய்மென் ருளிக் கு வேறு வினியொரு
நான், நீயே யுரைத்து விடு” (நெடூ. களவு. 23, ந. மேற்.); “சேயே யென
நின்ற தென்னவன் செந்நிலத் தேற்றதெவ்வர், போயே விசம்பு புகச்செற்ற
கோனத்தன் பூம்பொதியில், வேயே யனையமென் ருளிக் கு நின்கண்
மெலிவுறுகோய், நீயே யுரையாய் விரையா ரலங்க னெடுத்தகையே”,
“புரைத்தா ரமர்செய்து பூலந்தைப் பட்டபுல லாதமன்னர், குரைத்தார்
குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவையன்ன, கிரைத்தார் கரு
மென் குழலிக்கு நீயே நெடுந்தறைவா, உரைத்தா லழிவதுண் டோசென்று
நின்றுகின் னுண்மெலிவே” (பாண்டிக்கோவை.)

19. "உளதா லம்மவோர் குறிப்பே யாவது
வளையேர் முன்கை மடந்தைன்
முனையெயிற் றரும்பிய முகிழ்கை தானே" (37)

என்பது நகைகொண்டாற்றல்.

20. "பெறுதிற் றாடினை மொழிமோ பெய்வளை
நறுதுதன் மாதர் நகாஅ
துறுதுய ரல்ல தய்யு மாறே" (38)

என்பது நகாதுரை யென்றது.

21. "திருந்தா வாழ்க்கைச் சிறுகுடி யெமக்குப்
பெருந்தகை யண்ண லின்னிடைப்
பொருந்திய கேண்மையும் புரைவதோ வன்றே" (39)
(களவியற். 33, மேற்.)

என்பது யாம் உமக்கு இயையோ மென்றது.

22. "புயற்குழன் மடந்தையர் பூங்கரும் புலக்கையின்
நகைக்கனி னவாய வாமென

1. "முத்தக்கு சேர்தனி நோக்கின் வாக்கிற் தாமமுதே, ஒத்தக்கு
சேர்த்தென்னை யுய்யநின் றேன்றில்லை யொத்திலங்கு, முத்தக்கு சேர்மென்
னகைப்பெருந் தோளி முகமதியின், வித்தக்கு சேர்மெல்லெ னோக்கமன்
றேவென் விழுத்தனையே" (திருச்சிற். 106.)

2. "நயனின் மையிற் பயனிது வென்னுது, பூம்பொறிப் பொலிந்த
வழலுமி முகன்பைப், பாம்புரி ரணங்கி யாங்கு மீங்கிது, தகாஅது வாழியோ
குறுமகணகாஅ, துரைமதி யுடையுமென் னுள்ளஞ் சாரற், கொடுவிற் கான
வன் கோட்டுமாத் தொலைச்சிப், பச்சுன் பெய்த பகழிபோலச், சேயரி
பரந்த வாயிழை மழைக்கண், உறுஅ கோக்க முற்றவென், பைத னெஞ்ச
முய்யு மாறே" (நற். எஞ.)

3. "தகைமாண் சிறப்பிற் சான்றோர்க் கொத்த, வகையமை வனப்
பினை யாகலி னுலகமொடு, பாற்படற் பாலி மன்னோ காப்புடுத், தோக்குய
ரடுக்கத்துச் சாந்துவளர் நனந்தலை, நெடுவரை மருங்கிற் குடிமை சான்றோர்,
இன்ன ரென்ன தின்பம் வெல்கிப், பின்னிலை முயற்சியின் வருந்தினும்,
தும்மோ ரன்னோர்க்குத் தருவதோ வன்றே" (தொடர். களவு. 23, ந. மேற்.);
"இவளே, கான னண்ணிய காமர் சிறுகுடி, நீனிற் பெருங்கடல் கலங்க வுள்
புக்கு, மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே, நெடுங்கொடி துடங்கு நியம
முதூர்க், கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே, நீணச்சுறு வறுத்த வுணக்கல்
வேண்டி, இனப்புள் னோப்பு மெமக்குநல னெவனோ, புலவு நாறுதகு
செலலின் நீமோ, பெருநீர் விளையுனெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை, தும்மொடு புரை
வதோ வன்றே, எம்ம னோர் செம்மலு முடைத்தே" (நற். சஞ.)

4. "நீடுநீர்க் கான நெருகலு நித்திலங்கொண் டைய வந்திர், கோடுயர்
வெண்மணற் கொற்கையெம் முந்வற்றற் குறையிலம்பாம், ஆறிக் கழங்கு

அவைக்குநர் மாதோ வலங்குகநிர் முத்தே" (40)

என்பது கையுறை யெளிமை கூறியது.

23. "மாணெழி லண்ணல் வாங்குதம் யாமே
சேணுயர் சிலம்பில் யாங்கணும்
காணல் மன்னோவிக் கம்பழூர் தழையே" (41)
(களவியற். 33, மேற்.)

என்பது கையுறை எமக்குத் தகாதென்றது.

24. "மாமலைச் சிலம்ப மயிலேர் சாயற்
நேமொழி நிலைமை தெரிந்ததின்
பூமென் மண்டழை கொள்ளுவன் புரிந்தே" (42)
(களவியற். 34, மேற்.)

என்பது தலைமகள் நிலைமையறிந்து கொள்ளுவனென்றது.

25. "மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி நெருக்கக் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னுர்க்கவும் படுப
மிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே" (குறற். 17.)

என்பது மடலேறுவனென்றது.

26. "கொள்ளலி ரம்ம வருளினி ராதலிற்
புள்ளின் பெருங்கிளை யலற
வள்ளிதின் விரிந்த மர்ப்பனை மடலே" (43)

என்பது மடலேற்று விலக்கியது.

27. "எளிதோ வம்ம வொளியிழை மடந்தை
கிளியுரை கிளவியு நட்டையும்
இளமென் சாயலு மெழுதுமா றுமக்கே." (44)

இதுவுமது.

28. "நன்னுத லாய மெவ்வயி னியலினும்
என்வழிப் படர்குவன் மாதோ
வின்புனை வாழ்கர் மென்மட மகளே." (45)

இதுவுமது.

29. "அடுத்திறல் வேறு மகற்றி யெய்வயிற்
கடுத்தய ரொழித்தனை யாதலின் மடந்தை
கண்ணு மேனியும் புரையும்
தண்ணறுங் குவளைபொடு தழைதற் தீமே" (46)

என்பது தழையெயிற்கோடல்.

மணினிளக்கு மம்மனையும் மிறவு மெல்லாம், பாடி யவைப்பனவும் பந்தாடப்
படுவனவும் பனிகர் முத்தம்" (இறற். 12, மேற்.); "துவைக்குந் துளிமுந்தீர்க்
கொற்கை மகளிர், அவைப்பதம் பல்விற் கழுகொவ்வா முத்தம்" (யா. 35.
ஒழிபு. மேற்.)

30. "அன்ன யொருவரென் பெயம்மொழி நகைஇ
இன்ன மிவ்வுழி வருகுவர்
என்னை யாமவர்க் கியம்புவ தினியே" (47)

என்பது மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தல்.

31. "காணய் தோழிநம் மேனந் தண்புனம்
பேனு மன்னர் பெயர்புறங் கொடுத்தென
வைவேற் றுனை வவ்வலிற்
செவ்வாய்ப் பாசினம் கவர்ந்துகொண் டனவே" (48)

(கனவியற். 35, மேற்.)

என்பது நாடுண்டு நீங்கல். (பாசினம் - கிளி.)

32. "நெருக லிவ்வுழிப் பேடைபுறந் தருஉம்
அலவன் தன்னைபு மென்னைபு நோக்கி
நொந்தனன் பெயர்ந்த துறைவன்
வந்திலன் மாதோவருந்துமென் மனனே" (49)

என்பது வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தது.

33. "தானும் யானுமென் றிருவே றிலமே
யானு மறியாக் கரப்பினன்
மானுண் கண்ணி வரையர மகனே" (50)

என்பது தோழி தழீஇக்கொண்டது.

34. "தந்தோன் மேனாள் வெந்திறம் களிற்றின்
உறுதுய ரொழித்துயத் தோனே திறனழிந்து
வாடுப கொல்லோ மடத்தை
கோடுய ரடுக்கத்த கொயற்குந் தழையே" (51)

என்பது கையுறை ஏற்பித்தது.

35. "தந்துரீ யளித்த தண்டழை காண்டலும்
வந்தன னெதிர்த மடந்தை நெஞ்சம்
மணிநிலை விளங்கிய வழுத்துர் மந்தரன்
துண்ணிழிற் பனுவ னுழைபொரு ணுனித்த
5. வாய்மொழி யமிர்த மடுத்தவர் மனமென
ஆனிலை பெற்றன்றி யானறிக் திலனே" (52)

(நம்பி. 149, மேற்; கனவியற். மேற்.)

என்பது கையுறை யெதிர்த்தமை கூறிற்று.

36. "தழைகெழு சினை ய பன்மரந் துவன்றிய
மழை தவழ் பூம்பொழில் யாவரும்
விழைதகைத் தம்மவெம் வியன்புன மருங்கே" (53)

என்பது பகற்குறியிடம் உரைத்தது.

37. “செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ ல்மீந் செங்கோட்டி யானைக்
கழறெழுச் சேளம் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே” (குறந். க)

என்பது தலைமகளைக் குறிவயின் நிறுத்திப் பெயர்

38. “பேதுறல் வாழியின் காதற் றேழி
கைபுனை கோலமென மெய்பெற் றன்றே
ஐயம் யாவது மின்நிப்
பெய்பூங் கோதை பெருங்கவின் கொளவே” (கனவியற். மேற்.)

என்பது தான் தோழியிற் புனைந்தமை உணர்த்தியது.

39. “மணிநீர்ப் பொய்கை யணிபெற நிவந்த
தாமரை யனையளித் தாமலர்க் கண்ணி
ஞாயி றனையன் யானே யாவதும்
வெஞ்சொல் யான்வியற் துரைப்பவும்
5. எஞ்சாக் கன்னிவ ணெய்த லானே” (கனவியற். மேற்.) (55)

என்பது தலைமகள் நிலைமை கூறியது.

40. “நறும்பூங் கண்ணியும் பெருந்தண் கோதையும்
நகைவாய்ப் பிணையலு முகைவாய்ச் சூட்டும்
புனைந்தனை யருளல் வேண்டும்
சினக்கெழு கானவன் செழுமட மகளே” (நம்பி. 149, மேற்.; கனவியற். மேற்.)

என்பது கொண்டு நீங்கல்.

4. தோழியிற் கூட்டம் - இரவுக்குறி

கஅ. காதன் மிகவின் வாய்விடு கிளவியும்
தோழி சிறைப்புறத் தேதிடு கிளவியும்
செறிப்பறி வுறுத்தலுங் குளென நினைத்தலும்
இறப்ப நுவறலு மிருள்வர வேண்டலும்
5. மறுத்தலு நேர்தலுங் குறியிடம் வகுத்தலும்
நயப்ப மொழிதலு மவன்வர வுணர்த்தலும்
குறித்துழி யுய்த்தலும் பெயர்ச்சியொ டல்குறிச்
சிறைப்புற மாகச் செப்பலு நோதலும்
இறைப்புற மாகிய விரவுக் குறியே.

எ - து. இரவுக்குறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ன்) வாய்விடு கிளவி முதலாகத் தலைமகள் நெஞ்சொடு
நோதல் ஈருகச் சொல்லப்பட்டன, ¹ இவ்வரை இகவா இரவுக்குறி
யாம் என்றவாறு.

1. "அடும்பின் மென்கொடி துமியக் கடும்பகற்
கொடுங்கழி மருங்கின்வர் தகன்ற
நெடுந்தே ரண்ணல்பின் சென்றதென் நெஞ்சே" (57)
(களவியற். மேற்.)

என்பது தலைமகள் ஆற்றுமைக்கண் வாய்விடு கிளவி.

2. "செவ்வா யன்னரின் சேவலு நீயும்
கைவே லண்ணலைக் கழறிந்
எய்துவ துளதோ வியம்புமி நெமக்கே." (58)

இதுவும் அது.

3. "ஆய்கதிரிச் செல்வ 'னத்தஞ் சேர்ந்தென்
நோய்கூர் நெஞ்சின னுழப்பப்
போயின மாதோ புள்ளினம் பிரிந்தே" (59)
(களவியற். மேற்.)

என்பது தலைமகள் சிறைப்புறமாகப் பிறிதின்மேல் துத்
தோழி கூறியது.

4. "மாலே மணந்து காலேப் பிரியும்
காதல ருடையையோ கறைநீங்கு மதியம்

1. "இரவுக் குறியே யில்லகத் துள்ளும், மனையோர் கிளவி கேட்கும்
வழி யதுவே, மனையகம் புகாஅக் காலே யான" (தொடர். களவு. 40);
"இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது" (இறை. 20); "இரவுக் குறியே
யில்வரை யிகவா, துணர் வுரைத்த வுரையி னுன்" (தொடர். களவு. மேற்.);
"இரவுக்குறி, இவ்வரை யிகவா வியல்பிற் றுகும்" (நம்பி. 38.)

2. "கவட்டிலை யடும்பின், செங்கேழ் மென்கொடி யாழி யறுப்ப,
இனமணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ" (அகநா. அ0:8-10); "சென்றது
கொல்...மொய்ம்மலர்த்தார் மாறம், குழந்தயின் சென்றவென் நெஞ்சு"
(பழம்பாடல்); "பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலந்தைப் பூவழித்த,
குருமா மணிவண்ணன் கோனெடு மாறன் குமரிமுந்ரீர், அருமா மணி
நிகழ் கானலின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன், நிருமா மணிநெடுந் தேரோடு
சென்றதென் சிந்தையே" (பாண்டிக் கோவை).

3. "ஒன்னுநீ னாராய்கின் சேவலு நீயுமாய், வண்டுது பூங்கானல்
வைகலுஞ் சேறிரால், பெண்டுது வந்தே மெனவுரைத்தெந் காதலரைக்,
கண்மர் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ" (தொடர். களவு. 20, 25 மேற்.)

4. அத்தம் - அத்தகிரி; "அத்தமென்னும், போன்னன் சிலம்பு"
(பாண்டிக் கோவை)

5. "கங்குற் சிறந்து பகலொளி வாடரின் காதலரும், எங்கட் கிணைந்த
வினைவார்கொல் லோயிமை போரெவரும், துங்கக் கொடுமுடி மந்தர

இரவே யாமி னல்லே பகலே
மெல்லியம் கொடிச்சி துதலினும்
புல்லென் றனையா னோகோ யானே "

(60)

(களவியற். மேற்.)

இதுவும் அது.

5. "அன்னை வாழி நெருகன் மாதர்
மென்முலை யரும்பிய வாகமும்
என்னும் பன்முறை நோக்கின ளினிதே "

(61)

(களவியற். மேற்.)

என்பது குறிப்பினுற் செறிப்பறிவுறுத்தது.

6. "பாங்கின ராகித் தீங்குலைத் தருகரின்
ஈங்குப் பிரிவு குழந்தன்
றியாங்கன மொழிகோ வேங்கையது வினையே "

(62)

(களவியற். மேற்.)

என்பது சிறைப்புறத்துச் செறிப்பறிவுறுத்தது.

7. "உரையா யண்ணல் செய்திற முரிதின்
விரைவாய் வேங்கை விரியக்
குரல்சாய்க் தொழிந்ததெங் கொய்புனத் தினையே "

(63)

என்பது வெளிப்படச் செறிப்பறிவுறுத்தது.

நாகக் தொடுத்துழல், வங்கப் புணரி கடைந்தவந் நான்வந்த வான்மதியே "

(அம்பிகாபதி கோவை, 250)

1. "மின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென, ஆகத் தரும்பிய
கணங்கும் வம்புடைக், கண்ணுருத் தெழுதரு முலைபு நோக்கி, எல்லினை
பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப், பெருந்தோ ளடைய முயங்கி நீடுவினைக்,
தருங்கடிப் படுத்தனன் யாயே " (அகநா. கரு: 1 - 6); "அன்னை நெருக
லணியிழையான் கொங்கையையும், என்னைபுனோக்கி யிருவரையும்-புன்னை,
வளையாடு கானல்வாய் மானையி ரின்று, வினையாடு மென்றுள் விழைந்து"
(கிளவித்தெயிவு); "நீர்வண்ணன் வெண்டுகரை மேனின்ற வேந்தனெல்
வேலியொன்றார், போர்வண்ணன் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருந்தொசித்த,
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையான், ஏர்வண்ண
னோக்கின் றென்னைபு நோக்கின னெம்மனையே ", "உளமலை யாமைத்
திருத்திப் பொருவா னுடன்மெழுந்தார், களமலை யாமைக் கடையல்வென்
ருன்கடற் றுனையன்ன, வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகத்து வந்தரும்
பும், இளமுலை நோக்கின் றென்னைபு நோக்கின னெம்மனையே" (யாழ்ப்பு
கோவை); "சிலம்பிற் போகிய செம்முக வாகை, அலங்க லந்தோ டனச
வளி யுறுதொறும், பன்னி யாணப் பருஉப்புறத் தைவரும், நல்வரை நாடனா
டருவி யாடியும், பல்லிதழ் நீலம் படுகனைக் குற்றும், நறுவி வேங்கை யின
வண் டார்க்கும், வெறிகமழ் சோலை நயந்துவினை யாடலும், அரிய போலுங்
காதலந் தோழி, இருக்க லடுக்கத் தென்னைய ருமுத, கரும்பெனக் கவி

8. "அம்மென் சாய லாயிழை திறத்துப்
பொய்ம்மை நின்வா யுளதெனின்
மெய்ம்மை யாரோ விளம்புகர் டிறரே "

(64)

என்பது குளேன நினைந்தது.

9. "வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார னுட செவ்வியை யாருமதி
யாரஃ தறிந்திசி னேரே சாரம்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் துங்கி யாங்கிவள்

5. உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே " (குறந். ௧௮)

என்பது ஆற்றுகுளன்பதுபடக் கூறியது.

10. "ஒள்ளினர் வேங்கை யொள்ளினர் வேங்கைநின்
கிளையொடு மகிழாக் கிளைதபு வேங்கை
நீயே மலர்தந் தோயே
ஆயோ வெனுக்குர லாவயிற் கடிந்தே "

(65)

என வருவனவும் கொள்க.

11. "வரிவளைத் தோளி யொருதனி யொழியப்
பிரிது மென்றி யாயிற் பெரிதழிந்து
பரியல் வாழியோ நெஞ்சே
இருளினிட யேகலு மெய்துமா னமக்கே "

(66)

(களவியற். மேற்.)

என்பது இருள்வர வேண்டல்.

விய பெருங்குர லேனல், கிளிபட விளைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென,
நம்மவண் விடுநள் போலாள் கைம்மிகச், சில்கணங் கணிந்த செறித்துவிங்
கிளமுலை, மெல்லிய லொலிவருங் கதுப்பொடு, பல்கா னேக்கு மறனில்
யாயே " (அகநா. ௧௦௮.)

1. "நும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன, பொய்யொடு மிடைந்தவை
தோன்றின், மெய்யாண் டுளதோலிவ் வுலகத் தானே " (அகநா. ௨௮௬ :
15 - 7); "நெய்யொன்று; வேனெடு மாறன்மென் னுடன்ன தேரிழையிம்,
மையொன்று வாட்கண் மடந்தை திறத்திட் டறந்திரிந்து, பொய்யொன்று
நின்கண் ணிகழுமென் றுந்தின்னைப் பூஞ்சிலம்பா, மெய்யொன்று மின்றி
யொழியுக்கொல் லோலிவ் வியலிடமே", "திரைப்பா விரும்புனற் சேலூ
ரெதிரின்ற சேரலர்கோன், வரைப்பா லடையச்செற் றுன்வையை யன்ன
பிறத்துவண்டார், விரைப்பா னறுங்கண்ணி யாய்பொய்ம்மை நீசொல்லின்
மெய்ம்மையென்ப, தரைப்பார் டிறினி யாவர்கொல் லோலிவ் வுலகி
னுள்ளே " (பாண்டிக்கோவை.)

2. "ஆயோ வெனுக்குர லந்தோ புனத்தை யழிக்கின்றதே " (தனிப்.);
"வெஞ்சொற் பேசும் வேடர் மடவா ரிதண் மதுவேறி, அஞ்சொற் கிளிக
ளாயோ வென்னு மண்ணு மலையாரே " (தே. நிருஞா.)

12. "நிரைதா ரண்ண நெடுங்கழை யுருத்த விரிகதிர் நித்திலம் பரத்தவின் இரவும் பகல்போன் நிலங்குமா விவணை" (67)
(களவியற். மேற்.)
- என்பது இரவின் வருதல் அறிதென்றது.
13. "தேரா னல்லன் பேருணர் வினனே இகத்தோ னல்ல னன்புபெரி துடையன் இனையோ னினைய அருதல் மனனிறை குன்ற வாற்ற மாமே" (68)
(களவியற். மேற்.)
- என்பது நேர்தல்.
14. "நறைகமழ் சாந்தமெஞ் சாந்தே பூவும் பொறைமலி காந்தளம் பூவே யாடிடம் சிறைவண் டார்க்குஞ் செயலிலயம் பொழிலே" (69)
(களவியற். மேற்.)
- என்பது இரவுக்குறியிடம் கூறிற்று
15. "வேய்ப்படி லிறுமின் வியலறைச் சிலம்பின் வால்வெள் ளருவி முழுவீற் றதும்பும் சேயுயர் மாமலைச் சிலம்பனும் ஆய்துத லரிவை யருகின் பெரிதே" (70)
(களவியற். மேற்.)
- என்பது இரவுக்குறி நயப்பித்தது.
16. "ஒலிவெள் ளருவி யோங்குமலை நாடன் சிறுகட் பெருக்களிது வயப்புலி தாக்கித் தொன்முரண் சோருந் தன்னருஞ் சோலை நடுநாள் வருதலும் வருஉம்" (71)
(குறுந். அ.அ.)
- என்பது மறுத்தது.
17. "கொடுவரி வயப்புலி தாக்கக் கொலையுயர்ந்த நடுநாள் யாமத் தருஞ்சா நீந்திப் பதிவியிற் புருந்தோற் கியாவதும் கதவற் திறத்தல் கனங்குழை கடனே" (71)
(குறுந். எ.அ. : 1-2.)
- என்பது வலிதாகச் சொல்லி நயப்பித்தது.

1. "வந்தணம் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மழையேயுயர்த்த, கந்தணம் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற், சந்தனஞ் சாந்துசெக் காந்தளம் பூத்தழல் போல்விரியும், கொந்தணம் கீர்ப்பின்கி. யாம்வினையாடுங் குளிர்பொழிலே", "காந்தளம் போதெக் கருங்குழற் போது கடைய லொன்னூர், தாந்தளம் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன் நண்ணம்பொதியிற், சாந்தமெஞ் சாந்தம் வினையா டிடமுந் தலையினும், பூத்தளம் பின்கி. யெரிபோல்விரியும் பொழிலகமே" (பாண்டிக் கோவை.)

2. "பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி, முதவாய்க் கோடியர் முழுவீற் றதும்பி" (குறுந். எ.அ. : 1-2.)

18. "1 புன்னுத் துயில்புடை பெயர்ந்தன புன்னுள்
வள்ளிதழ்ப் புண்ணை மணிக்காய் விழும் 90
வந்தனன் கொல்லோ தானே
வெந்திற லண்ணை னிணைந்தனன் விரைந்தே" (72)
(களவியற். மேற்.)

என்பது தோழி வரவுணர்ந்தது.

19. "2 அன்னு யன்னுய் காணென் நிருமுறை
தன்யா நெடுப்பவந் துயின்மடிந் தனனே 91
இலங்கிலை நெடுவே லண்ணலும்
புலம்புதுய ரகலக் குறிவந் தோனே" (73)
(களவியற். மேற்.)

என்பது வரவுணர்ந்தியது.

20. "3 கள்ளவழி கோதைகின் கண்போற் குவணையும் 92
முள்ளெயி ரறும்பு முல்லையும்
கொள்குவம் போதுநம் குளிர் பொழி லிடத்தே" (74)
(களவியற். மேற்.)

என்பது தலைமகன் வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகனைக் குறிவயின் உய்த்தது.

1. "அண்ணை வாழியோ வண்ணைநம் படப்பைப், பொம்ம லோதியம்
மென் சாயல், மின்னென துடங்கிடைக் கின்னிழ லாகிய, புண்ணை மென்காய்
போகுசின் றிரிய, ஆடுவளி தூக்கிய வசைகிற் கொல்லோ, தெண்ணீர்ப்
பொய்கையுள் வீழ்ந்தன, எண்ணினை யுரைமோ வுணர்குவல் யானே" (தொட. களவு. 42, 5. மேற்.); "புட்சிலம்பு கின்றமையாற் புண்ணைக்காய்
பூம்புனலி, னுட்சிலம்ப வீழ்கின்ற வோசையாற் - கட்சிலம்பு, கொந்தார்
நறும்பொழிலி னுள்ள குறிமிடத்து, வந்தான்கொல் கள்வ மகன்" (கிளவீத்
தெளிவு); 'தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஓடுகாநின்ற காலத்து ஒருநாள் தலை
மகன் செல்லாமே அவனாற் செய்யப்படும் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்
பட்டன; அவை புண்ணைக்காய் நீரி லிடுதலும், புள்ளெழுப்புதலுமென
இவை. அவை வேறானும் நிகழுமாறு: புண்ணைக்காய் மூக்கூழ்த்தும் விழும்;
வளியெறியவும் விழும்; புந்துளக்கவும் விழும்' (இறை. 17, உரை.)

2. "அன்னுய் வாழிவேண் டண்ணைநம் படப்பைத், தண்ணயத் தமன்ற
கூதளக் குழைய, இன்னிசை யருவிப் பாடுமென்னதுஉம், கேட்டியோ
வாழிவேண் டண்ணைநம் படப்பை, ஊட்டி யன்ன வொண்டளிர்ச் செயலை,
ஓங்குசின்ைத் தொடுத்த ஆசல் பாம்பென, முழுமுத றுமிய வருமெற்றத் தன்றே,
மின்னுத் கேட்டியோ வெனவுமடி தறியா, தன்னையுத் கனைதுயின் மடிந்தன
ளதன்றலை, மன்னுமிர் மடிந்தன்றும் பொழுதே காத்தல், வருவ ராயிற் பருவ
மிதுவெனச், சுடர்ந்திலம் கேல்வனை நெகிழ்ந்த நம்வயிற், படர்ந்த வுள்ளம்
பழுதன் ருக், வந்தனர் வாழி தோழி" (அகநா. சுஅ: 1-14)

3. "ஆழிக் கடல்வையத் காக்கின்ற கோனரி கேசரிதன், பாழிப்
பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்புறகிற், பூழிப் புறமஞ்ஞையன்ன

21. "காசி கண்டனை யாயிற் றாவி
மயிலேர் சாயற் குயிலேர் கிளவி
பெயர்ந்தனை யருளல் வேண்டும்
இங்கிவை காணிய வென்னெனும் புணர்ந்தே"

(75)

என்பது கொண்டு நீங்கல்.

22. "வணர்கரி யைப்பால் வாணுத லரிவை
அனைநிற் றறியலன் யாவதும்
புணர்துமின் மறந்தன புள்ளினம் பெரிதே"

(76)

(கனவியற். மேம்.)

என்பது அல்லகுறிப்பிடுதல் சிறைப்புறமாகச் சொல்லிற்று.

23. "வரிவளைப் பனைத்தோண் மடந்தை யுள்ளி
அரியது நசைஇய நெஞ்சம்
பெரிது மெவ்வம் பெற்றம்பா லோயே"

(77)

(கனவியற். மேம்.)

என்பது தலைமகன் நெஞ்சொடு நொந்தது.

(கன)

நல்லாய்கொள்கம் போதுதியேற், ருழிக் குவளைகின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே", "விளைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்த்து, திளைக்கின்ற மன்னரைச் சேலு ருழித்தவன் நிந்தமிழ்போல், வளைக்கொன்று கைம்மங்கை யாய்சென்று கோடுகின் வாடினவந்து, முளைக்கின்ற முள்ளெ யிற் தேர்கொண்டரும்கிண முல்லைகளே" (பாண்டிக்கோவை)

1. "அறைவா யதிர்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த, கறைவா யிலங்கிலே வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வாய், இறைவா யணிவளை யாயென்னை கொல்லோ விரவினெல்லாம், துறைவா யினம்புனைமேலன்ன மொன்றுந் துயின்றிலவே", "பூகின்ற வேன்மன்னன் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த, வேனின்ற வெஞ்சிலே வேந்த விரணை தகனறியும், பாவின்ற வின்மறி முன்னகல் லாய்நம்பைங் கானலின்வாய்த், துகின்ற மென்சிறை யன்னமின் றென்றுந் துயின்றிலவே" (பாண்டிக்கோவை.)

2. "அன்னநடைப் பேதை யருமையறியாதே, என்னை வருத்தகின்ற தென்கொலோ - தன்னி, வஞ்சமே யன்ன மலர்விழியா லீடழியும், நெஞ்சமே கட்டுரையாய் நீ" (கிணவீத்தவிவு); "தாவி னன்பொன் றையையா, விண்டவ முனவெயிற் கொண்டுநின் றன்ன, மிகுகவி செய்திய தொருகுர லீம்பாம், கிளையரி ணைந் கிழங்குமணந் கின்ற, முனையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய், நயவன் னைவருஞ் செவ்வழி நல்யாழ், இசையோர்த் தன்ன வின்நீங் கிளவி, அணங்குசா லரிவையை நசைஇப் பெருங்களிற், நினப்புடி நீரிற் கலங்கிய பொழுதிற், பெறலருங் குரைய னென்னாய் வைகலும், இன்ன வருஞ்சுர நீந்தி நீயே, என்னை யின்னந் படுத்தனை மின்னுவுகிப், புரவுக்கால் கடுப்ப மறலி மைம்துற்று, விரவு மொழிக் கட்டுர் வேண்டுவழிக் கொள்கிப், படைநிலா விலங்கும் கடன்மரு

5. வரைவு கடாதல்

கக. வரைவு கடாதல் நினைந்து வாரலென்றலும்
காப்பிடை யீட்டிற் கையறு கிளவியும்
பொருக வென்றலும் வார லென்றலும்
படைத்து மொழிதலும் குடித்திறங் கூறலும்
அறிவையெ யின்றியா னறிந்தே னென்றலோ
பிரியை கிளந்த பிறவுந் தொகைஇ
வரைவு கடாத லாகு மென்மனார்.

என்பது வரைவுகடாதல் ஆமாறு உணர்த்துதலுதலிற்று.

(இ - ன்.) ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும், வரவு விலக்க
லும், காப்பின் இரங்கிய கையறு கிளவியும், இரவீனும் பகலினும்
நீவா என்றலும், வாரலென்றலும், படைத்து மொழிதலும்,
குடித்திறம் கூறலும், மானிட மகளாதல் இன்று அறிந்தே
னென்றலுமென இன்னவெல்லாம் வரைவுகடாதலென்று சொல்
லுவர் புலவர் என்றவாறு.

டாளை, மட்டவீழ் தெரியன் மற்போர்க் குட்டுவன், பொருமுரண் பெறுஅது
கிலங்குகினஞ் சிறந்த, செருச்செய் முன்போடு முந்நீர் முற்றி, ஒங்கு
திரைப் பெளவ நீங்க வோட்டிய, நீர்மா ணெல்க நிறத்துச்சென் றழந்த,
கூர்மத னழியரோ நெஞ்சே யானு, தெளிய எல்லோட் கருதி, விளியா
வெவ்வத் தலைத்தந்தோயே' (அகநா. 2.கக); "வடமலை மிசையோன் கண்
ணின் முடவன், தென்றிசை யெல்லை விண்புகு பொதியிற், குருடை நெடுஞ்
சுனை நீர்வேட் டாங்கு, வருந்தினை வாழியென் னுள்ளஞ் சாரம், பொருது
புறம் கண்ட புதுத லொருத்தல், சிலம்பிழி பொழுதி னந்தம் பெயரிய,
வல்லிய மடுக்கத் தொடுங்கு நல்வரைக், கல்லக வெற்பன் மடமகள், மெல்
லியல் வனமுலைத் துயிலும் ரேயே" (தொல். களவு. 43, ந. மேற்);
"ஒளியார் திருதுத லாளை யெளியனென் றுன்னிவந்து, விளியா வருந்
துயர் செய்தமை யால்கிழி னுத்துவென்ற, களியார் களிற்றுக் கழனெடு
மாறன் கடிமுனைமேற், நெளியா வயவரிற் நேய்வா யளியவென் சிந்த
னையே", "ஏரார் குழன்மட வாளை யெளியனென் றெண்ணிவந்து, திராவிழ
மந்தந் தாய்தென்னன் சேலூர்ச் செருவடர்த்த, காரார் களிற்றுக் கழன்
மன்னன் மாறன் கழல்பணிந்து, சேரா வயவரிற் நேய்வா யளியவென் சிந்த
னையே" (பாண்டிக்கோவை); "இல்லோ னின்பங் காழும் ருஅங், கரிது
வேட் டணையா னெஞ்சே காதலி, கல்ல ளாகுத லறிந்தாங், கரிய ளாகுத
லறியா தோயே", "குணகடற் றிரையது பறைதபுநாரை, திண்டேர்ப்
பொறையன் றெண்டி முன்னுறை, அயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்,
சேய ளரியோட் படர்தி, கோயை நெஞ்சே கோய்ப்பா லோயே" (குறந்.
க20, க21.)

1. "ஆறே யரிய வென்னு யாறே
மல்குபுனல் பரந்து கல்லுயர்ந் தனவே
இரவின் வருவாந் காதலர்
உரவேன் ரேழியா னுயிர்வாழ் வேனே" (78)

என்பது ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி.

2. "வாரா தீமோ சார னுட
உறுபுலி கொன்ற சிறுகண் யானே
ஆறுகடி கொள்ளு மருஞ்சரம்
ஊறுபெரி துடைய தமிழை நீயே" (கிற்பட்டகம்; கனவியற். மேம்.)

என்பது வரவு விலக்கிற்று.

3. "யாயே துயின்மறத் தனளே யாமினும்
நாயு மூரு நனிதுஞ் சலவே
காவ லாள ரதனினுந் துயிலார்
ஆய்கதிர் மதியின் நலரும்
5. யாவ தாங்கொ லேந்தழை நிலையே" (கனவியற். மேம்.) (79)

என்பது காப்பின் இரங்கிக் கையறுகிளவி.

4. "பகலே வரினு மாற்றான் பகலின்
நிரவின் வரினு மங்கிலை யினளே
விரைசேர் மார்ப செய்திறம் விளம்பே" (80)

என்பது இரவினும் பகலினும் நீவாவென்றது.

5. "முருகம் செவ்வியொடு பகல்வரி நிவ்வழி
விரவியம் கவ்வை யஞ்சுதம்
இரவரி னதனினும் பெரிதஞ் சுதமே" (81)

(கனவியற். மேம்.)

என்பது இரவினும் பகலினும் வாரலென்றது

1. "ஆறே யருமர மினவே யாறே, சுட்டுநர்ப் பனிக்குஞ் குருடை
முதலைய, கழைமீய் நீத்தங் கல்பொரு திரங்க, அஞ்சுவந் தமிழ மென்னது
.....வாண்டந் தன்ன வழக்குந் கவலை, உள்ளந ருட்குந் கல்லடர்ச்
சிறுநெறி, அருள்புரி நெஞ்சமொ டெல்குதுணை யாக, வந்தோன் கொடியனு
மல்லன்" (அகநா. எட: 7 - 19.)

2. "காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல், ஆறுகடி கொள்ளு
மருஞ்சரம்" (அகநா. சுரு: 16 - 7.)

3. "இரும்பிழி மகாஅரிவ் வழங்கன் மூதூர்" (அகநா. கடஉ) என்
னும் செய்யுளைப் பார்க்க.

4. "கந்த னெனநீ கதிர்வேல் வலனேந்திச், செந்தினை சூழ் குன்றச்
சிறுகுடிவாய் - வந்தருளி, நின்ற விறவுனர்கண் மெய்யுணரி னேரிழைக்கு,
நன்றத லுண்டோ கவி" (பழம்பாட்டு); "துறுக னண்ணிய கறியிவர்

6. "கழிப்பூங் கான லிவ்வழி நெருநல்
வழிப்படர்ந் துண்டோர் தேரென
அழித்து நோக்கின னெம்மனை பெரிதே "

(82)

என்பது தோழி படைத்து மொழிந்தது.

7. "கழைகெழு சிலம்பி னருவி யாடும்
மழைமத யானையொடு பிடிக்கண்
ஐழைகெழு நோக்கி யுன்னினள் பெரிதே "

(83)

(களவியற். மேற்.)

இதுவும் அது.

8. "வரைதல் வேட்டனி ராயிற் பதிவாயின்
எதிர்கொள் செவ்விய ரெமரே மிவ்வாயின்
நறுதுதம் பெருந்தோட் பேழையும்
சிறுகுடிக்க கானவன் பெருமட மகளே "

(களவியற். மேற்.) (84)

என்பது குடித்திறம் கூறியது.

படப்பை, குறிமிறைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் பு... மெய்ம்மலி
யுவகைய னந்நிலை கண்டு, முருகென வுணர்ந்து முகமன் கூறி, நெடுவேட்
பரவுமன்னை " (அகநா. 2.௭2: 10-15); "தாமரைக் கண்ணியை தண்ணையுஞ்
சாந்தினை, நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின், மணங்கமழ் நாற்
றத்த மலைநன்று பலிபெறுஉம், அணங்கென வஞ்சுவர் சிறுகுடியோரே "
(குறி. ௫2: 7-10.)

1. "பாருட் டனித்தோர், தேர்வந்து பெயரு மென்ப வதம்
கொண், டோரு மலைக்கு மென்னை " (குறுந். 2.௪௪: 3-5); "பெருந்
ரழுவத் தெந்தை தந்த, கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் னோப்பி,
எக்கர்ப் புன்னை யின்னிழ லசைஞ்ச், செக்கர் னெண்டின் குண்டலோ
கெண்டி, ரூமு லோங்குகினைத் தொடுத்த கொடுக்கழித், தாழை வீழ்கயிற்
றுச றாங்கிக், கொண்ட லிமெணற் குரவை முனைசின், வெண்டலைப் புனரி
யாயமொ டாடி, மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப், பல்பூம் கான
லல்கினம் வருதல், கவ்வை நல்லணங் குற்ற விவ்வுந், கொடிதறி பெண்
டர் சொற்கொண் டன்னை, கடிக்கொண் டனளே தேழி பெருந்துறை,
எல்லையு மிரவு மென்னது கல்லென, வலவ னுய்ந்த வன்பரி, நிலவுமணற்
கொட்டுமோர் தேருண் டெனவே " (அகநா. 2.0); "அன்னாய் நெருந
னிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்கம், பொன்னார் கழனெடு மாறன்
குமரியம் பூம்பொழில்வாய், மின்னார் மணிநெந்ந் தேர்க்குல் வந்தொன்று
மீண்டதாண்டால், என்ன முகஞ்சிவந் தெம்மையு நோக்கின னெம்
மனையே " (பாண்டிக்கோவை).

2. "பருவா னெஞ்சமொடு மேவ நவிராது, தெருவே லுதியன் சேண்
விளங்கு முசறித், கருங்கழிக் காவியொடு கலாஅங் கருதிய, பெருங்கண்
மாயோளே நாங்கடி கொண்ட, செந்தினை கவர்ந்த பைங்கண் வேழம், கரு
வரைப் பிரசங் கைசின் வாங்கி, ஈயின மிரிய வீசி வயவுப்பிடி, வாயுறக்

9. "இதற்கொண் டுனியார் தெளிது மேனான்
மதிக்கோ றிஞ்சு மால்வரை வாழ்க்கைக்
கடவு ளாக வல்லது
மடவரன் மாதரை மதித்தன்றோ விலமே"

(கனவியறி. மேம்.)

(85)

(கக)

என்பது இன்று அறிந்தேனென்றல்.

6. உடன்போக்கு வலித்தல்

உ0. அலர்பெரி தென்றலு மயல்வரை வுரைத்தலும்
உலகியல் கூறி நயுரை யென்றலும்
சுரஞ்செல வாற்று நின்றோ டென்றலும்
வருந்திற முரைத்தலும் வழிநயப் பித்தலும்

5. விரும்பின னேர்ந்த பாவக் கிளவியும்

பொருந்து மேன்மனார் போக்குடன் வலித்தல்.

என்பது உடன்போக்கு வலித்தலமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அலர் பெரிதென்றல் முதலாகப் பாவக் கிளவி
சுராகச் சொல்லப்பட்ட கிளவிகளை உடைத்தென்று சொல்லுவர்
உடன்போக்கு வலித்தலை எ - று.

1. "நிலவோ ரன்ன வெண்மணம் பாக்கத்து
மலரோர் கூந்தன் மடந்தைக்
கலரா கின்ற லண்ணின் னருளே"

(86)

(கனவியறி. மேம்.)

என்பது முன்னின்று அலர் பெரிதென்றது.

கொடுத்த செவ்வி நோக்கி, யுருகு நெஞ்சு மோடு நீடுகினை, தருகுசென்
குமலியு மெண்ணையு நோக்கிக், கழலொலி சுரப்ப வொதுங்கி, கிழலென
கிற்ப நெருகினை "கினைந்தே" (தம்பீ. 148, மேம்.); "பண்ணிவர் சொல்லி
கண்ட டாடென்னன் பாழிப் பகைத்தணித்த, மண்ணிவரீர் மன்னன் வாடு
மாறான் மலையமென்னும், கண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் ருடியொர்
வேங்கையிள்கிழை, கண்ணிவர் காதம் பிடியொடு கின்ற கருங்களிமே"
(பாண்டிக்குறவிய.)

1. "அம்பல் பெருகி யலரான தல்லிதொழும், தும்பி முரலுஞ் சரி
கூந்தம் - கொம்பினைய, பண்ணு மென்சொல்லி பால்வந்து பல்காலும்,
அண்ணுன் செய்யு மருள்" (கிளவித்தேவி); "பலரா யெதிர்கின்ற பாழிப்
பட்டார்த்தங்கள் பைபிணம்வாய், புலரா வகம்புடை வேன்மன்னன் வேம்
பொடு போந்தணிந்த, மலரார் மணிமுடி மான்மேர் வரோதயன் வஞ்சியன்
ஓட, கலராய் கிளைகின்ற தாலண்ண விசெய்த வாரருளே", "பொருடா
னெனகின்ற மானதன் பூலந்தைத் தோற்றுப்புல்லார், இருடா னடைகுன்ற
மேடுவென் றேன்கன்னி யீர்ப்பொழில்வாய், மருடா னெனவண்டு

2. "அணிகொணர்ந்தனரே யயலோ ரண்ணல்
தணிவுறு செய்தி யாதகொல்
மணிபுரை கூந்தன் மடந்தைதன் வயினே" (87)
(களவியற். மேற்.)

என்பது அயல்வரைவுரைத்தது.

3. "பனிகாட் டாமரை போலப் பையத்
தனியா கின்று நெஞ்ச மெல்லியல்
மின்சேர் நுண்ணிடை திறத்தினி
என்செயற் பால் விலங்கிழை தாமே" (88)

என்பது தோழியைத் தலைமகள் வினாது.

4. "யானெவ னறிகோ வண்ணல் வாடுநடு
நானில் முழுதும் பெற்றும்
பேணு ரம்ம விவள்பூண் முலைக்கே" (89)
(களவியற். மேற்.)

என்பது யான் அறியேன், நியுரை என்றது.

5. "தீமினும் வெய்ய வெண்குவை யாயின்
யாவது மினிய கானம்
சேயுயர் சிலம்பு கின்னெடு செலினே" (90)
(களவியற். மேற்.)

என்பது சுரஞ்செல வாற்றும் கின்னெடு என்றது.

6. "தேரும் டிறவும் நீக்கி யில்லயல்
யாவரும் பமலா வொருகிறை
வார்கூஞ் சிலம்ப வருதனின் கடனே" (91)

என்பது வருந்திறம் மொழிந்தது.

7. "ஊருஞ் சேரியு மலரெழ யாயும்
தானே யிருக்க தன்மனை யானே
திருந்துவேல் விடலையொடு கெழீஇ
அருஞ்சுரஞ் சேறல் புரிந்தன னினியே" (92)
(களவியற். மேற்.)

என்பது உடன்போக்கு நயப்பித்தது.

9. "கானம் கார்பெயத் தண்ணென் றன்றே
வான மதியு நாணிலா வுதவும்
அன்னை துயரமு கின்னையர் வெகுளியும்
தணிக்குவன் மன்னோ யானே" (93)

இதுவும் அது.

பாடுந்தன் டாரண்ணல் வந்துசெய்த, அருடா னலராய் விளைகின்ற தான்
மற்றிவ் வாசினைக்கே" (பாண்டிக்குறவு); "அலராய் விளைகின்ற
தம்பல்கைம் மிக்கைமெய்யருயே" (திருச்சிற். 180.)

9. "அளிதோ தானே நானே நம்மொடு

நனிநீ முழந்தன்று மன்னே யினியே

வான்பூந் கரும்பி னேங்குமணற் சிறுசிறைத்
தீம்புன னோர்தர வீந்துக் காங்குந்

5. தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்

காம நெரிதரக் கைக்கில் லாதே" (குறட். ௧௪௯)

என்பது தலைமகள் உடன் செலுநேர்ந்த பாவக்கிளவி.

களவு முற்றும்.

(௨௦)

II. கற்பு

உக. முக்கட் கூட்ட முதலா நான்கும்

தொக்கிய லொழுக்கங் கற்பெனத் தோன்றும்.

என்பது கற்பு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) அறத்தொடு நிலையும், உடன் செலவும், ²சேயி
டைப் பிரிவும், ஆயிடைப் பிரிவும் எனப்பட்ட நான்கும் தொக்க
ஒழுக்கமும் முக்கட் கூட்டமுடைய கற்பென்று சிறப்பிக்கப்படும்
எ - று. (௨௧)

1. அறத்தொடு நிலை

உஉ. மறுதலை யில்லா மாண்பியல் கிளவியிற்

றலைவி தோழிக் கறத்தொடு நின்றலும்

செவிலி புகழ்தலுந் தோழி யுணர்த்தலும்

முதுவாய்க் கட்டுவி முருகென மொழிதலும்

நிலை

5. அது குறித் தினைதலு மறல் வினவலும்

பொய்யென மொழிதலும் பொன்றத் துணிதலும்

கையன் றென்றலுங் காரிகை நேர்தலும்

பாங்கி வெறிக்கட் படர்க்கைமுன் னிலையும்

ஈன்றோ டன்வயிற் கைத்தா யியம்பலும்

10. வரைவெதிர் மறுத்தலு மையலுந் தெளித்தலும்

கிளந்த தமர்வயி னற்றாய் கிளத்தலும் [மனார்.]

இனையோற் கெதிர்த்தலும் வெளிப்படை யென்

என்பது அறத்தொடுநிலை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. களவியற். 43, மேற்.

2. 'வரைந்தெய்தியபின் தலைமகன் அறம்பொரு ளின்பக்களின்

(இ - ன்.) ¹கற்பினோடும் காவலோடும் நலத்தினோடும் குலத்தினோடும் உலகினோடும் மாறுகோள் இல்லா மொழியால் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநிறல் முதலாக வரைவெதிர் கோடல் ஈருகச் சொல்லப்பட்ட இவை அறத்தொடு நிலையா மென்று சொல்லுவர் புலவர். எ - று.

1. "தோழி வாழி மேனா னொருவன்
ஆழ்கய மருங்கி னழுந்தத்
தாழ்பெருந் தடக்கைகின் வாங்கினன் றகைத்தே" (94)
(களையற். மேம்.)

என்பது தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

2. "நுணுகிய நுகப்பி னகன்றேந் தல்குந்
பணைமுலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பேதை
திருநலம் பெறாஉம் பெருந்தகை
ஒருநல் லின்னுமி ராயினள் பெரிதே" (95)

என்பது செவிலி தலைமகளை நாட்கோலஞ் செய்தது.

3. "யாண்டினன் கொல்லோ தானே மான்குழை
மொய்யிருந் கூந்தன் முடியாப் பருவத்துப்

பொருட்டுச் சேயிடைநினும் ஆயிடைநினும் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லும்' (குறம், கற்பியல், அவதாரிகை.)

1. "தோழிக் குரியவை கோடாய் தேளத்து, மாறுகோ ளில்லா மொழி யுமா ருளவே" (இஹ. 14) என்பதனையும், 'எற்றினெடு மாறு கொள்ளாமை யோ வெனின், தாயறினெடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள் பெருமை யொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகளது கற்பினெடு மாறுகொள்ளாமை யும், தோழி தனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும், நாணினெடு மாறு கொள்ளாமையும், உலகினெடு மாறுகொள்ளாமையுமெனக் கொள்க' என்னும் அதன் உரையையும் பார்க்க.

2. "ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை, வீங்கிய தண்புன லாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற், தேங்கிய தெண்டரை வாங்க வொழுதிதின் சேயிழையான், நீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே", "சின்னான் மறந்திலம் யாமுந்தென் சேவூர்ச் செரு மலிந்த, மன்னான் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப், பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணியேன், அன்ன னெருவா னனைந்தெமக் குச்செய் வாரருளே" (பாண்டிக்கோவை); "ஆடுக் துறையி லுருவினை யேன்கையகன் றரிவை, ஓறும் புனலி லொழுகிய நாளெம் மழுதூர்த்தேட், டேடொன்று பூந்தொடை யேந்தன்முன் வீந்தி யெடுத் தனைத்து, நீடுந் தடங்கரை நில்லுமென் ருனெம்மை சேரிழையே" (அஃகே காபதி கோவை, 356.)

பெறுக நின்னை யானென

நறுதுத னீசிப் பட்டந்த் தோனே "

(96)

என்பது ¹செவிலி தலைமகளைப் புனைந்து 'யாரோ இவளை எய்துதற் குரிய பெருந்தகை' எனத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

4. "எய்யா வுள்ளமோ டினையல் வாழி

மைதபு கழங்கிற் பட்டது முளதே, யததான்

மையில் காட்சியின் வயங்குமிர் மயங்கிய

தெய்வ வாணுரு வாகுத நெளிவே " (ஊவியற். மேம்.) (97)

என்பது தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு செவிலி வினவக் கட்டுவிச்சி சொல்லியது.

5. "அறியா ளன்னை வெறிமுறை தொடங்கும்

எவனா கியரோ நெஞ்சே மிழையாக்

குலஞ்சா லொழுக்கமு நாணும்

ஈலஞ்சால் கம்பு மிவ்வுழி யெமக்கே "

(98)

என்பது செவிலி வெறி கால்கொள்ளத் தலைமகள் இரங்கியது.

6. "வியா மரடி நெருநிற னடி

ஆவயி னுரைப்பி னெவனே தோழி

'நாம முந்நீர் போலக்

காம வெந்நோய் கைமிகற் தன்றே "

(99)

என்பது தலைமகன் ஆற்றுமை யுணர்ந்த தோழி அறத்தொடு நின்றல் தக்கதென்றது.

7. "அதுவு மாகுவ துண்டோ கதுமென

வஞ்சி துண்ணிடை மடந்தைநின்

நெஞ்சக் காணிய பொய்ம்மொழிற் தனனே "

(100)

என்பது ஆற்றாளாய் நின்ற தலைமகளைத் தோழி பொய்ம்மொழிற் தன்னென ஆற்றுவித்தது.

1. "தலைமகளை ஒருநாட் கோலஞ்செய்து அடியிற் கொண்டு முடிக்காறும் கோக்கி, 'இவட்குத் தக்கான் யாவனாவன் கொல்லோ' என்று ஆராய்ந்த செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது " (திணை யாங். ஓற்றெம்பது, 62, கருத்து); குறுத். ௨௭௬.

2. ஐங்குறு. ௨௪௦, ௨௪௭, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௫௦.

3. 'அறியா னீயின் வெறிபென மயங்கி, அன்னை யு மருந்துய ருழற் தன ளதனால், எய்யாது விடுதலோ கொடிதே' (ஐங்குறு. ௨௪௨.)

4. குறத். 1137.

8. "அன்னைக் கிம்மறை யுணர்த்தி நிலமிசை
மன்னிய வாழ்க்கைய மாதவி னுணர்த்தா
தின்னுமி ரின்னே விடுகேன்
பொன்னேர் மேனி மின்னிழை யானே" (101)

என்பது தலைமகள் அறத்தொடுநிலை மறுத்தது.

9. "அன்பு மன்றே கற்பு மன்றே
நன்றெடு வந்த வொழுக்கமு மன்றே
ஆற்றுதல் புரியி னல்லது
கோற்றெடி மாதர் கூறிய நிறமே" (102)

என்பது தோழி அறத்தொடுநிலை நயப்பிக்கக் கூறியது.

10. "ஆற்றேன் ருேழி யானே யவர்மலைப்
பூத்தாழ் பொழிலகத் துழைஇய
காற்றே யானுந் திண்டலம் கடையே" (103)

என்பது தலைமகள் அறத்தொடுநிலை நயந்தது.

11. "தண்ணென் சாயலிவ ளுண்ணேய் தணிய
எண்ணினை கொடுத்தி யாமின்
அண்ண லாகமு முண்ணுமோ பவியே" (104)
(களவியற். மேற்.)

என்பது வெறியாட்டின்கண் வேலன்மேல் வைத்துத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

1. (அகநா. குட: 12 - 5); "பூணென்று மென்முலைப் பொற்றெடி யாய்நிறம் போர்த்தபைம்பொன், காணுந் தொறுக்கலு முன்னைக்கு நின்ன ருங் கற்புடனே, சேணின் றுயர்ந்த மரபுக்கடாத செயலையின்று, நாணின்றி நின்று மொழிவதின் மாய்கவென் னல்லுமிதே" (அங்கோபுதிகோவை, 350.)

2. "வில்லார் நுதலும் விழியும் பசப்பும் வெறிக்குமுன்னே, சொல்லா தொழியினிற் றன்னையு நாடுந் துடிமருங்குல், கல்லாய் குலனு நலனுமெய்க் நாணு நயந்தகற்பும், எல்லா மழியுமென் றேயினி மேலிதற் கென்செய் வதே" (அங்கோபுதிகோவை, 351.)

3. நற். 2.க.ச.

4. (குறுந். ௧.௧௨); "கோல மறியின் குருதியாற் கொய்ம்மலரால், வேல னயரும் வெறியாட்டுச் - சால, மடவார் மயின்முருக னன்றியே யண்ணல், தடமாப்பு முண்ணுமோ தான்" (களவிய்த்தெளிவு); "வண்டா ரிரும்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்த, விண்டா ருடலின் மறியறுத் துட்டி வெறியயர்ந்து, தண்டார் முருகம் நருகின்ற வேலதன்

12. "முனையெயிறு நிரம்பா விளமைப் பருவத்
தொள்திக மொருவ னீட்டிய
தனையவிழ் கண்ணி தாங்கின ஞவந்தே "

(105)

(காவியந். 49, மேற்.)

என்பது செவிலி வினவத் தோழி அறத்தொடு நின்றுது.

13. "கயஞ்சான் மறுசுழி யழுந்தின மாக
முயங்கின னெடுத்த வண்ணலை
வயங்கினர்க் கோதை மறவலள் பெரிதே "

(106)

இதுவும் அது.

பூஞ்சிலம்பன், ஒண்டா ரகலமு முன்னுங் கொலோநின் னறுபலியே "
(பாண்டிக்கோவை.)

1. 'எம் கூழைக்கற்றைக் குழவிப் பிராயத்து மாழைகலந்த ஏழை நீர்
மையாரொடு காட்கோலஞ் செய்து விளையாடி வம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாம்போய் ஒருவெண்மணல் பரந்த தண்மலர்ப் பொழிலிடை
விளையாடி நின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் ஒரு சுணக்குவளைப்பூக் கொண்டு
அவ்வழியே போந்தான்; போதா நின்மகள் அவளை நோக்கி அப்பூவினை என்
பாவைக்கு அணியத் தம்மினென்றாள்; அவளும் பிறிதியாதும் சிந்தியாது
கொடுத்து நீங்கினாள்; இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றும்'
(இறை. 14, உரை); "கந்தார் களிறு கடாய்ச்செந் நிலத்தைக் கறுத்தெ
திர்த்து, வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோன்கன்னி வார்துறைவாய்ப்,
பந்தார் விரலிதன் பாவைக்கு வேண்டப்பைப் போதொருவர், தந்தார்
தரவவை கொண்டணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே ", "தின்போ ரரசரைச்
சேலு ரழிவித்த தென்னன்னவீர், மண்போ யழிக்குஞ்செங் கோன்மன்னன்
வையைகள் னுடனையாள், கண்போற் குவனையம் போதங்கொர் கடனையைக்
கண்டிரப்பத், தண்போ தவன்கொடுத்த தானணிந் தாளித் தடங்கண்ணியே "
(பாண்டிக்கோவை); "சோலைத் திருமுரு கன்ன னெருவன் ரெடுகமலர்க்
கை, நீலத்தின் மேல்விழி நெய்தல்வைத் தாளந் தினைவறிந்து, கோலத் திரு
வனை மீர்வம்மி னீரது கொண்மினென்ன, மாலிக் கருங்குழல்/ வல்லிதன்
பாவைக்கு வாங்கினனே " (அங்கோபத்தோவை, 355.)

2. "ஓங்கிய வெண்குடைப் பைக்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை,
வீங்கிய தண்புன லாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற், தேங்கிய தெண்டுகரை
வாங்க வொழுநிலின் சேமிழையாள், நீங்கிய போதருள் செய்தனன்
வந்தோர் நெடுந்தகையே ", "சின்னான் மறந்திலம் யாழந்தென் சேலூர்ச்
செருவழித்த, மன்னான் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறை
வாய்ப், பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவேள்,
அன்ன னெருவ னணைந்தெமக் குச்செய்த வாரருளே " (பாண்டிக்கோவை.)

14. "முதக்குறைத் தனளே முதக்குறைத் தனளே
மலைய னெள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாராண் முதக்குறைத் தனளே" (107)
(தொடர். அகத். 3, ந; யா. வி. 32, மேம்.)
என்பது செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது.
15. "இளைய எம்ம தானே கிளையும்
வளைபயில் பொருதிரைக் கடல்கண் டனைத்தே
புள்ள நாளும் பிறவும்
தெள்ளிதி னுணர்தல் பெரியோர்க்குக் கடனே" (108)
என்பது வரைவு மறுத்தது.
16. "இளவரு சிந்தையன் மன்னே மவயின்
ஒளிதிகழ் பெருந்தழை யிந்த
அளிதிகழ் நெஞ்சி னருளி னானே" (109)
என்பது வரைவு மறுத்தவழித் தலைமகள் ஆற்றுளாயிற்று.
17. "வருந்தினை வாழி தோழி நந்தமர்
திருந்திலை நெடுவே லண்ணலை
விரும்பினர் மாதோ வொழிகநின் மெலிவே" (110)
என்பது வரைவுணர்ந்த தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்தது.
18. "கலந்தாங் கிளமுலைக் கற்புடை மடந்தையைக்
குலஞ்சா லொழுக்க கோக்கி
கலஞ்சா லண்ணற்கு நேர்வது கடையே" (111)
(களவியற். 49, மேம்.)
என்பது நற்றாய் தமார்க்கு அறத்தொடு நின்றது.
19. "வான்றோய் தொல்குடி மரபு மவ்வழிச்
சான்றி ருமது வரவு நோக்கி

1. "திரந்தா மொழியுந் திரளா முலையும் தளமென்னும், முருந்தாகு
மென்னகை மூரலுந் துய்ய முருகவிழ்ப்புந், கருந்தாழ் குழலுமென் கைவந்த
தில்லை கனங்குழையாய், அருந்தா வழதமன் னாளி வசனின்னை யன்ன
ளின்றே" (அம்பிகாபதி கோவை, 359.)
2. 'பரியஞ் சிற்தென்னும் இளையாளோ வென்றனும், நாரும்
புள்ளும் திருத்தி வாரீரோ வென்றனும் அங்ஙனம் மறுத்தாரென்பதனைத்
தலைமகள் கேட்ட ஞான்றும் ஆற்றாளாம்' (இறை. 29, உரை.)
3. 'எம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒருவரை
ஒரு குறைவேண்டுந்நன்மையனல்லன்; அல்லாதான் இக்குறைவேண்டியது
என்கட்கிடந்த அருளாகாதே? இவற்கு இவ்விளவரவு ஆக்கினேன்
பாவியேனெனவும்,.....தலைமகள் வேறுபநம்' (இறை. 29, உரை.)
4. ஒப்பு: "சான்றோர் வருந்திய" (தொடர். களவு. 23, பொருள், 20,
ந.; இறை. 28; களவியற். 49, மேம்); "சான்றோர் வரவும்" (பாண்டிக்
கோவை.)

சேர்ந்தன் மல்லதிவ் வுலகம்
 மூன்றுடன் பெற்றனு முடிவதோ வன்றே” (112)
 என்பது வரைவெதிர் கொண்டது. (உஉ)

2. உடன் செலவு

- உஉ. கையடை மகிழ்ச்சி கண்டோர் கூற்றே
 நைவுடைச் செவினி நற்றூய் மொழியே
 செல்குரத் திரங்கல் கண்டோர் தெளித்தல்
 இவ்வயிற் பெயர்த லினையோர் செலவே
 5. அறிந்தனன் மறைத லயலோர் மொழிதல்
 பெயர்ந்தனர் வருதல் பெருங்கினை மகிழ்வே
 தாயர் கூற்றே தலைமகன் மொழியோ
 டாயின பிறவு முடன்செல வாக்கும்.

என்பது உடன் செலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ஈ.) கையடை முதலாகத் தலைமகன் கூற்று ஈருகச் சொல்லப்பட்டன வரைவு மறுத்துழியாகிய உடன்செலவாம்.
 எ -று.

1. “இவளே நின்னல திலனே யாயும்
 குவளை யுண்க ணிவளல திலனே
 யானு மாசுடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே” (113)
 (தொடர். அகத். 39, ந. மேற்; இறை 23, மேற்; நம்பி, 182, மேற்.)

என்பது கையடை.

2. “மெல்ல மெல்ல*கின் னல்லடி யாற்றி
 வருந்தா தேருமதி மடவோய்
 இருந்தண் பொழிலயாஞ் செல்லு மாறே” (114)
 (களவியற். 51, மேற்.)

என்பது தலைமகன் மகிழ்ச்சிக் கிளவி.

3. “உவந்தனை காண்டியோ நெஞ்சே மேனான்
 இவர்தனை சென்று மெய்தாக்
 கருங்குழன் மாதர் மயிலியர் கவினே” (115)

இதுவுமது.

4. “புதுப்பூல் கோதை புணந்தெழி லாகமும்

1. ஒப்பு: “காண்ப்பாநிரி” (அகநா. 261); “காண்பா னவானினான்”
 (தொடர். அகத். 40, ந. மேற்; செய். 155, பேர். மேற்.)

* (பி - ம்) ‘கின்னடை’

கதப்பு நீலின் கிழமுந் காண்கென
முன்செல விடுப்ப நாணிப் பின்மன்
தநுந்தன னொதுங்க யானுந் தாழ்தலின்
வைகை மாதோ நெஞ்சே

5. பைவிரி யல்குலொடு பழுவுத் தானே "

(116)

இதுவுமது.

5. "வீல்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ ள்ளியர் தாமே யாரியர்
காசுருடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி

5. "வாகை வெண்ணெற் ரெலிக்கும்
வேப்பமடி லுழவ முன்னி யோரே "

(குறந். ஏ)

என்பது சுரத்தெதிர்ப்பட்டார் சொல்லியது.

6. "செங்கதிர்ச் செல்வனு மத்தஞ் சேர்ந்தனன்
கொங்கிவர் குழலோ டிவ்வழித்
தங்கினை சென்மோ தகைவெய் யோனே "

138

(117)

(களவியற். 51, மேற்.)

இதுவுமது.

7. "நெடுந்தேர்க் காணையோ டோராக் கேடுக்
கடுஞ்சுரத் தீதின் நிறந்தன ளவனெனக்
கூறுமி னந்தணிர் தொழுகன னும்மே
தேய்வுறு மதியொடு கலங்கும்

5. யாயு மாயமு மிருந்துயர் கெடவே "

(118)

என்பது எதிர்கண்டார்க்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

8. "வண்டார் கோதை வரிவளைத் தோளியைப்
பண்டா டிடங்களுட் காணு தின்னும்
கில்லா வுடம்பொடு கெழீஇ
நின்றனை கொல்லோ வாழிய நெஞ்சே "

(119)

என்பது தலைமகளைக் காணாது செவிலி இரங்கியது.

9. "வலினை மன்ற நீயே பொலிவனை
காதற் றேழி கையகன் ரெழியவும்
பேதற லிலையா லுயிரொடும் புணர்ந்தே "

(120)

என்பது தோழியை நோக்கிச் செவிலி சொல்லியது.

1. ஒப்பு. "எம்மு ரல்லது", "நல்லோண் மெல்லடி." (தொந். அகத்.

40, ந மேற்; களவியற். 51, மேற்.)

2. ஒப்பு. "சேட்புல முன்னிய", "கடுங்கட் காணையொடு "

(ஐங்குறு. 4௮௪-௫.)

10. "ஞன்முதிர் கொண்மூ மின்னுபு பொழியக்
காணக் கடுமை நீங்குக
மானுண் கண்ணி போகிய சுரனே"

(121)

என்பது தலைமகள் செலவுணர்ந்து நற்றாய் இரங்கியது.

11. "மறுவி றாவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரடி வின்கிளை வளர்ப்பப்
பச்சுன் பெய்த பசுந்தினைப் புன்கம்
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவன் மாதோ
5. வெஞ்சின விமல்வேற் காணையொ
டஞ்சி லோதியை வரக்கரைத் தீமே"

(ஐங்குறு. ௧௧௧)

இதுவுமது.

12. "நிலந்தொட்டுப் புகாஅர் வான மேரூர்
இலங்கிரு முந்நீர் காலிற் செல்லார்
காட்டி. னுட்டி னூரி னூரிற்
குடிமுறை குடிமுறை தெரியிற்

5. கெடுநரு முளரோநங் காதலோரே"

(குறுத். ௧௧௦)

என்பது நற்றாய்க்குச் சொல்லிச் செவிலி பின் சென்றது.

13. "வெய்யோன் சாபத் தெய்க்கினை ஞளிப்ப
வீழ்ந்தது மன்றங்கி களிமே தாழ்ந்த
இடுமுத் தணிவடஞ் சுடரத்
தொடியோ ளொதுங்கிய ருழன்மன் னிதவே"

(122)

என்பது சுரத்திடைச் சென்ற செவிலி இரங்கியது.

14. "காய்ந்திலை மறவை மன்றே வேந்திழை
அழல்கெழு வெஞ்சுரஞ் செலவும்
எழில்கெழு பாவை யேந்திய ருரவே"

(123)

இதுவுமது.

15. "ஒண்டிற லண்ணலோ டொளியிழை மடந்தையை
துண்புரி மார்பி னந்தணிர்
கண்டனிர் பிறவோ கடுஞ்சுரஞ் செலவே"

(124)

என்பது செவிலி இடைச்சுரத்து வருவாரை வினாயிற்று.

1. ஒப்பு : "மள்ளர் கொட்டின்" (ஐங்குறு. : ௧௭௧); "ஞாயிது
காணு" (குறுத். ௧௭௮.)
2. "செற்கழல்", "கொடுகிற்படை" (இறை. 23, மேற்.)
3. ஐங்குறு. ௧௮௭ : 1 - 3.

16. "மடவரன் மாதர்க்கு வருந்தா தீமோ
கடல்விறு பயந்த நித்திலம்
உடையோர்க் காத லுலகியல் வழக்கே" (125)

என்பது செவிலியை இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் தெருட்டியது.

17. "என்னு முள்ளினன் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையோ
டழுங்கன் மூது ரழுங்கச்
செழும்பல் குன்ற மிறந்தவென் மகனே" (ஐங்குறு. ௧௭௨)

என்பது செவிலி மனைவயிற் பெயர்ந்தது.

18. "நாண்கால் வாங்கிய சிலையர் சீற்றமோ
மங்குவ டன்னையர் வருகுவர்
யாங்கா குவரிவர் வளையுங் காலே" (126)

என்பது தலைமகள் தமர் பின்செல்லக் கண்டார் சொல்லியது.

19. "ஆயிலே ரம்பினர் கின்னையர் கயில்வளை
பயில்பூஞ் சூனையி னீழல்
மயிலேர் சாயன் மறைகுவன் சிற்தே" (127)

என்பது தலைமகள் தமராதல் அறிந்து தலைமகன் மறைந்தது.

20. "வரிசிலை யிடவாயி னேந்திக் கணைதெரிந்
தெரியுமிழ் கண்ணின் ரிவரே ஞாங்கர்
ஆயிழை மடந்தை தமரென மறைந்த
சேயுயர் செல்வனுஞ் சினவு மாயிடை
5. அறனன் றிதுவென வுரைஇத்
திறனி மாந்தரைத் தெருட்டுது நாமே" (128)

என்பது இடைச்சுரத்துக் கண்டார் சொல்லியது.

21. "இவளே, நலமேம் பட்ட வன்மின ளிவளே
குலமேம் பட்ட சான்றோர் மகனே
இருவர் தன்மையு நோக்கிப்
பருவர லெய்தாது கொடுத்தலோ பண்பே" (129)

இதுவுமது

22. "பெரும்பட ருழக்குங் கிளைமகிழ் துங்கத்
திருந்தெழி லல்கு லன்பொடு
வியன்பெருந் தொல்பதிப் புகுகநாம் விரைந்தே" (130)

என்பது பெயர்ந்தனர் வருதல்.

1. ஒப்பு. "வெந்நீ ரஞ்சுரம்", "நெருங்கடல்" (இஹ. 23, மேற்.);
கலி. ௧: 15-7; சீவக. 563; பெருங். ௧. 47: 253-5.

2. நற். ௧.௬௨; ஐங்குறு. ௧.௬௨.

23. "வளங்கெழு கானம் வருகுவ ரின்றென
விளம்புமின் விரைந்தளிர் செலினே
உளங்கெழு காத லுயிரன் னோர்க்கே" (131)
என்பது ஆயத்தார்க்குக் கூறுமினென்றுது.

24. "மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
தான்வரு மென்ப தடமென் றேளி
அஞ்சின ளஞ்சின ளொதுங்கிப்
பஞ்சி மெல்லடி பரல்வடுக் கொளவே" (132)
(தோம். அகந். 42, மேற்.)

என்பது வரவுணர்ந்து கிளை மகிழ்ந்தது.

25. "முதுவாய் வேல மொழிந்திசி னெமக்கே
மதுவார் கூந்தன் மடந்தையைக்
கதிரவே லண்ணல் கருதிய திறனே" (133)
என்பது வேலனைச் செவிலித்தாய் வினாறுது.

26. "தறந்ததற் கொண்டுத் துயரடச் சாஅய்
அறம்புலந்து பழிக்கு மருநவை யாட்டி.
எவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
வந்தன ளோரின் மகளே
5. வெந்திறல் வென்வேல் விடிலேழுந் துறவே" (ஐங்குறு. ௧௧௧)

என்பது செவிலித்தாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

27. "அறனன் றம்ம தானே நிறையழிந்
தாழ்துய ரவல முழுக்கும்
காதற் றுய்க்குக் காட்டினை வம்மே" (134)

என்பது தலைமகற்குத் தலைமகன் நற்றாய் சொல்லியது.

28. "தும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிக
என்றுநாந் சொல்லி நெவனோ தோழி
மையற விளங்குங் கழலடிப்
5. பொய்வல் காணைய யின்ற தாய்க்கே" (ஐங்குறு. ௧௧௨)

என்பது தலைமகனற்றாய் செவிலிக்குச் சொல்லியது.

29. "புதுவது புணைந்த வதுவைக் கோலமொடு
முதுவாய்ப் பெண்டிர் பராயின ரேத்தக்
கடிமனை யெம்மொடு புருந்தோய் மேனான்

1. ஒப்பு. "அருஞ்சர மிறந்த" (புதிநா. ௧௧௦.)

அறிதலு மறிதலோ மடத்தை

கறிவளர் சாரற் குறிவரி னுனே "

(135)

என்பது தலைமகன் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(௨௩)

3. சேயிடைப் பிரிவு

௨௪. பிரிவகை யுணர்த்தலும் பாங்கி கூற
உரிதினி னழுங்கலு மழுங்காக் காலை
அறிசுவ னென்றலு மறியக் கூறலும்
நறுதுத லீனைதலு நயவரக் கூறலும்

5. தெரியிழை நேர்தலுந் செலவுடன் மயங்கலும்
வந்தது பொழுதென வருந்தலுந் தோழி
நொந்தன ளுரைப்பவு நோவாள் கூறலும்
ஆற்று வித்தலு மாயிடை வருவோள்
மேனவுஞ் சேயிடைப் பிரிவெனக் கொளலே.

என்பது சேயிடைப் பிரிவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) பிரிவுணர்த்துதல் முதலாகப் பெயர்ந்தோன்
கூற்று ஈருகச் சொல்லப்பட்டன சேயிடைப் பிரிவா மென்றவாறு.

1. "அறனு மீகையு மன்புக் கிளையும்
புகழும் போகமுந் தருதலிற் புறம்பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தனம் பெரிதே
விரிபூத் கோதை விளங்கிழை பொருளே "

(136)

என்பது தலைமகன் தோழிக்குப் பிரிவு உணர்த்தியது.

2. "எவன்பல மொழிகோ யானே யன்ப
அகன்றிவட் டிரிந்த வங்கிலை
நிகழ்ந்தன் றம்ம நீங்குத லுயிரே "

(137)

என்பது தோழி தலைமகள் நிலைமை கூறிச் செலவழங்குவிர்த்தது.

3. "யானென்று கூறுவ லைய வானம்
நிலம்பக வறந்த புலம்புறு சேணிடைச்
செய்வினை நயந்தனி ராயி னவ்வினைக்
கம்மா வரிவையு மாற்றமோ நடையே "

(138)

இதுவுமது.

4. "ஆறுசெல் வருத்தஞ் சேறடி சிவப்பவும்
கிளைநீங்கு தளிரின் வண்ணம் வாடவும்
நான்வர றுணிந்த விவளினு மிவளொடு
வேப்பமி லழுவ முவக்குமென்

பேதை நெஞ்சம் பெருந்தகை யுடைத்தே ” (139)

(தொடர் அகத். 41, மேற்; நம்பி. 182, மேற்.)

என்பது தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங் குவித்தது.

5. “மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
அருமிய சணக்கி னம்பகட் டுளமுலைப்
பெருந்தோ ணுணுகிய துகப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே ” (குறத். எக)

இதுவுமது.

6. “குறித்ததை மிதுவென நெறிப்படக் கூறி
அவணிலை யறிந்தியான் மொழிந்ததின் வழாஅது
பொன்புனை நெடுந்தேர் பூண்கின் மாவே ” (140)

என்பது அழுங்காது செலவு குறித்த தலைமகனுக்குத் தோழி சொல்லியது.

7. “அறியேன் ரேழியவர் நெஞ்சுருதித் ததவே
மறிபுணர் மான்மீனை கலையொடு மருவப்
பரிவுறு முகத்த ராகி
ஒருமுறை யன்றி நோக்கினர் பெரிதே ” (141)

என்பது தோழி தலைமகட்குக் குறிப்பினுற் பிரிவுணர்த்தியது.

8. “வரம்பில் கேள்விப் பெரும்பெயர்ப் பணுவல்
பதினெண் மொழியிற் பயன்கொள விரிக்கும்
மதிபுரை கேள்வி மதியோர் நசைஇப்
பிரிவரங் காதலர் அழுவல் படர்ந்தே ” (142)

என்பது ¹கல்வி விளக்குவான் பிரிவரென வெளிப்பட உணர்த்தியது.

9. “மாயிரு ஞாலத் துயிர்தலை யளிக்கும்
காவல் வேண்டினர் காதலர்
ஆயிழை மடந்தை யாற்றுதல் கடனே ” (143)

என்பது காத்தற்குப் பிரிவரென உணர்த்தியது.

1. ‘ஒதற்குப் பிரியு மென்பது கற்பான் பிரியுமென்பதன்று; பண்டே ருரவர்களார் கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றான் அறம்பொருளின்பம்விடுபேறுகள் துதலிய தூல்கலெல்லாம்; இனிப் பரதேசங்களிலும் அவை வல்லார் உளரெ னிற் காண்ப லென்றும், வல்லார்கள் உள்வழிச் சென்று தன்ஞானம் மேற் படுத்த அவர்கள் ஞானங்கீழ்ப்படுத்தற்கும் பிரியுமெனக் கொள்க. (இறை. 35, உரை.)

10. "மீளா வென்றி யிருபெரு வேந்தரை
வாளம் ரழுவம் பெயர்க்கும்
ஆழ்வினைக் ககல்வரங்கம் மன்பி னோரே" (144)
என்பது பகைதணிப்பான் பிரிவரென உணர்த்தியது.
11. "வெல்பெருந்தாளை வேந்தன் பகைமிசைச்
செல்குவர் மாதோ காதலர்
அல்லியம் கோதை யழங்கலோ வொழியே" (145)
என்பது வேந்தர் குற்றுழிப் பிரிவரெனவுணர்த்தியது.
12. "நாளு நாளு மாள்வினை யழங்க
இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென
ஒன்பொருட் ககல்வரங்கம் காதலர்
கண்பனி துயரொழி தோழி நீயே" (146)
(நிற்பட்டகம்; நம்பி. 251, மேற்.)
என்பது பொருள்வயிற் பிரிவரென உணர்த்தியது.
13. "சேறல் ரென்ப துளதெனி னுரைமதி
மாறினர் வல்வர வுரைப்பின்
ஊழின் நிவ்வழி வாழ்வோர்க் குரையே" (146)
என்பது பிரிவரென்பது கேட்ட தலைமகள் ஆற்றாளாய்த் தோழிக்
குச் சொல்லியது.
14. "கீர்வார் கண்ணை நீயிவ னெழிய
யாரே யிரிஇற் பவரே சாரற்
சிலம்பணி கொண்ட வலஞ்சரி மராஅத்து
வேனி லஞ்சினை கமழும்
5. தேஹு சொன்னது னின்றொஞ் செலவே" (குறந். ௨௨)
என்பது ஆற்றாளாய தலைமகளுக்குத் தோழி பிரிவு நயப்பச்
சொல்லியது.
15. "நல்லிசை நிறுத்தல் வேண்டித் துணையிரிந்து
செல்வது காதலர் கடனே சென்றென
ஒல்லிய வுள்ளமொடு புலவா
தில்லிருந் தாற்றுதல் கந்தின தியல்பே" (147)
இதுவுமது.
16. "எழுதரு மதியம் கடற்கண் டாஅங்
கொழுவுவன் னருவி யோங்குமலை நாதன்
ஞாயி நனையனென் றேழி
கெருஞ்சி யனையவென் பெரும்பனைத் தோளே" (குறந். ௨௧௭)
என்பது தலைமகள் பிரிவுடன்பட்டது.
17. "அருஞ்சுரக் கவலையும் பிரிந்தென வருஉம்
பெருந்தண் வாடையு நினைஇ
வருந்துக மெம்மை மறவா தீமே" (148)
என்பது பிரிவுடன்பட்ட தலைமகள் தலைமகற்குச் சொல்லியது.

18. "காவிய நெடுந்தேர்க் கடும்பரி கடைஇப்
பாலைக் கானம் போகி வினைமுடித்
தின்னே வருக நாமே
பொன்னேர் மேனி புலம்புதவப் பெரிதே" (149)

என்பது பிரிந்து செல்லுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

19. "தூண்டவ னெழிந்தன்று மிலையே மிண்டுவண்
எழுவினி வாழியென் னெஞ்சே பணிமொழி
மையே ருண்கண் கழிழச்
செய்வது துணிந்த பொருள்வயி னானே" (150)

என்பது தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தலைமகளை நினைந்த நெஞ்
சினைத் தெளித்துச் சென்றது.

20. "செல்லா ரவரென யானிகழ்ந் தனனே
ஒல்லா எவளென வெழிந்தனர்
கல்லெழி லுண்க ணவியுமென் னெஞ்சே" (151)

என்பது தலைமகன் அறியாமற் பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் ஆற்
ருது சொல்லியது.

21. "பிடிவுக் கோடலும் வினரது மடவ
நாரின் கொன்றையொடு தோன்றி தோன்றக்
கார்கொண்ட னன்றே கானம்
நீர்கொண்டனவாற் ரேழியென் கண்ணே" (152)

என்பது பருவவரவு கண்டு ஆற்றுளாயது.

22. "அம்ம வாழி தோழி யவர்போல்
நம்முடை வாழ்க்கை மறந்தன்று கொல்லோ
மனையெறி யுலக்கையிற் றினைக்கிளி கடியும்
கான நாடன் பிரிந்தெனத்

5. தானும் பிரிந்தன்றென் மானைக் கவினே" (153)

இதுவுமது.

23. "சிறுபுன் மாலே சிறுபுன் மாலே
நீப்பனி யன்ன தண்வளி யசைஇச்
செக்கர்க் கொண்ட சிறுபுன் மாலே
வைகளும் வருதியா லெமக்கே

5. என்றுஞ்செல் லாயவாற் றுன்றுகெழு நாட்டே" (154)

(தொல். களவு. 21, ந. மேற்.)

என்பது தலைமகளிற்றுமைக்குத் தோழி ஆற்றுளாயது.

1. ஓடுபு. "அன்றவ னெழிந்தன்று மிலையே" (அகநா. கக.)

2. குறந். 43. 3. ஐந். எழு. 15.

24. "நிரையிர் செல்லு மோவென நேர்ந்து
புலைய நெறித்த பூசற் றண்ணுமை
'ஏவ் லிளையர் தாய்வயறு கரிக்கும்
இன்ன வறஞ்சுர மென்ப

5. என்னோ தோழியவர் சென்ற வாறே "

(155)

என்பது ஆற்றாளாய தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லி யது.

25. "கவ்வையம் பெரும்பழி தூற்ற நலவிழந்து
பைதலஞ் சிறுதுதல் பசலை பாய
நம்மிதம் படுத்த வவரினு மவர்காட்டுக்
குன்றம் கொடியகொ ரோழி

5. ஒன்றுத் தோன்று மழைமறைத் தனவே "

(156)

(தேநி. களவு. 23, ந. மெற்.)

என்பது தோழி ஆற்றுவிப்பான் தலைமகனை இயற்பழித்தது.

26. "தொடிகடற் திழியச் சாடியத் தோளவர்
கொடுமை கூறின வாயினும் கொடுமை
நல்வரை நாடர்க் கில்லை தோழியென்
நெஞ்சிற் பிரித்தது மிலரேதம்

5. குன்ற நோக்கம் கடித்தது மிலரே "

(157)

(தேநி. களவு. 20, ந; மெய்ப். 22, Cut.)

என்பது தலைமகள் அதனுக்கு ஆற்றாளாய் மொழிந்தது.

27. "கிறைநீர் மாமழை பொறைமெலிற் தருத்தென
வம்புபத் தண்பெய ழுணரான் கண்டே
காரென வறந்து மிவளினு மிவள்வாய்த்
திருகை யொற்றி விணர்முனை யரும்பிய

5. பெருத்தண் முல்லையு முடையவா னகையே "

(158)

என்பது பருவம் அன்றென ஆற்றுவித்தது.

28. "காரே செய்த கானம் களைபெயற்
கோப மூர்ந்த கொங்குசேர் நெடுநெறி
உள்ளினு முள்ள முவப்ப
புள்ளெழ வந்தன்று நெடுத்தகை தேரே "

(159)

என்பது தேர்வரவு கூறி ஆற்றுவித்தது.

29. "இல்லமொடு மிடைத்த கொல்லை முல்லைப்
பல்லான் கோவலர் பையு ளாம்பல்
மயங்கிருண் மாலே கேட்டொறும்
கலங்குக்கொ ளளியணம் கா தலோனே "

(160)

என்பது வீணைமுடித்து மீள்வான் நெஞ்சிற் குச் சொல்லியது.

1. இவ்வடி பலதாலுரைகளில் ஒருமைபன்மை மயக்கத்துக்கு மேற் கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

30. "வாரா ராயினர் காத லோரென
நீர்வார் கண்ணினன் புலம்பக்
காரார் மாழுகில் கடுஞ்செல வொழியே" (161)
என்பது முகிலுக்குச் சொல்லியது.
31. "ஊர்க பாக தேரே கார்கண்டு
பாசறை நீடினர் காத லோரென
நப்புலன் துறைவோள் காண
இப்பொழு தவன் வடிக் புருக நாமே" (162)
என்பது தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.
32. "காதலர் வரவு காட்டின யாதலிற்
சூழ்கதிரச் சுரிமுகப் பணிலம்
வாழிய மலர்தலை புலகுழை நெடிதே" (163)
என்பது தோழி சங்கினே வாழ்த்தியது.
33. "புரிசுமுன் மடத்தை பொலிவொடு மன்பர்
வரவினுக் கெதிர்த்தகம் மக.....வின்விழ
து.....ய பயனே" (164)
என்பது தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.
34. "மரித லாற்றுமோ நின்னே யரிதின்
உடம்பான் டொழிந்தமை யல்லது
மடக்கெழு நோக்க மரீஇய நெஞ்சே" (165)
என்பது தலைமகட்குத் தலைமகன் சொல்லியது. (உச)

4. ஆயிடைப் பிரிவு

- உருவாயின் மறுத்தலும் வாயில் கூறலும்
தோழி மாற்றலும் புலவி தோற்றலும்
கிழவன் புலத்தலும் கிழவி புலத்தலும்
விழைகுநன் விழையா நிவனென விளம்பலும்
5. தாய்கண் டிரைத்தலுந் தாங்கிய காதலின்
ஆயின் பிறவு மாயிடைப் பிரிவே

என்பது ஆயிடைப் பிரிவு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) வாயில்மறுத்தல் முதலாகச் செவிலிகுற்றீராகச் சொல்லப்பட்ட இவையும் பிறவும் பரத்தையிற் பிரிவாம் என்ற வாறு.

1. "புரிவனே", "தேனிறவார்" (இறை. 56, மேற்.)
2. "மாண்வினைக், குடம்பான் டொழிந்தமை யல்லதை, மடக்கெழு நெஞ்ச நின்னுழையதுவே" (அகநா. உச: 21-3.)

பிறவு மென்றதனாற் பரத்தையர் கூற்றும் பூப்புணர்த்துதலும்
உள்ளிட்டனவெல்லாம் கொள்க.

1. "புலமக னாதலிற் பொய்நீன் வாய்மொழி
நில்லல் பாண செல்வினிப் பரியல்
பகலெஞ் சேரிக் காணின்
*அகல்வய லூர னணவும் பெறுமே" (166)
(தொடர். கம்பு. 9, ந; நம்பி. 206, மேற்.)

என்பது பாணனுக்கு வாயில்மறுத்தது.

2. ".....நல மின்னே
இசைசுவன் மன்னே யானே
அருளுடை மாத ரலையா தீமே" (167)

என்பது வாயில்மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறியது.

3. ".....திருதுதற் பேதை
ஊரன் செய்த துணரான் கேண்மை
உள்ளவும் படாஅ ளிவனொன்
எள்ளின எம்மதன் லீர்மை யானே" (168)

என்பது விறவி வாயில்மறுத்தது.

4. ".....
அங்கட் பொய்கை பூரன் கேண்மை
திங்க ளொருநா ளாகுந் தோழி
....." (169)
(சிறப். அ: 39-41, அரும்பத. மேற்.)

என்பது தோழிக்கு வாயில்மறுத்தது.

5. "வருகுவர் மாதோ காவல ரீங்கெனக்
கவிரிதழ்ச் செவ்வாய் துடிப்ப
அரிமா ணெடுங்கண் சேந்தன னன்றே" (170)

என்பது வாயில்மறுத்தமை தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

6. "வருந்துகம் பெரிது நெஞ்சே யாவதும்
விருந்துமுதல் வாயிலும் பெறேன்
திருந்திழை யல்கு னீங்கலன் னிவப்பே" (171) என்

என்பது வாயில்பெறாத தலைமகன் வாடியது.

7. "மேனாட் கூறிய மொழியு மிந்நான்
ஊழிற் றேந்த தவறு நினைஇ
யான்றுணை யாக வெண்ணும்
தேன்றோய் கோதையை யறிகுவன் சென்றே" (172)

என்பது தலைமகள் ஆற்றாமை கண்டு ஊடலுணர்த்தச் செல்லும்
தோழி சொல்லியது.

* (பி - ம்.) 'நல்வரை நாடன்'

8. "ஐம்படை நாகிய செம்பொறி யாகத்தப்
புன்றலைப் புதல்வனோடு புருதலின்
நன்றே வன்று னறுதுதல் சிவப்பே"

(173)

என்பது தோழி.....

* * * * *

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

[எண் - பக்க எண்.]

அகத்ததும் புறத்ததும், 1.	புணர்தலும் பிரிதலும், 6.
அலர்பெரி தென்றலும், 34.	பொருப்பே வெம்பரல், 2.
இருணிலையுச்சி, 2.	மறுதலையில்லா, 36.
காதன் மிகவின், 24.	முக்கட் கூட்ட, 36.
கூதிர்வேனில், 2.	முதல்கருவனைந்த, 1.
கையடை மகிழ்ச்சி, 42.	முந்திய நூலோர், 7.
நன்னயந்தெளித்தலும், 10.	முருகனுமிரவியு, 3.
தினையே தருப்பணம், 5.	முருகியங்குறுஞ்சி, 5.
தெய்வ மானிடஞ், 3.	மருநெறி நினைந்து, 31.
நிறைத்தேனழித்தலும், 4.	வாயின்மறுத்தலும், 52.
பாங்குணர்வையுற, 15.	வினாதலும் விடுத்தலும், 12.
பிரிவகையுணர்த்தலும், 47.	வெற்பன் குறவர், 4.

வெங்கைகார்தன், 6.

மேற்கோட் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி

[எண் - பக்க எண்.]

...அங்கட் பொய்கை, 53	அறனுமிகையு, 47
அடுத்திதல் வேழம், 22	அறியாளன்னை, 38
அடும்பின் மென் கொடி, 25	அறியேன் றோழி, 48
அணிகொணர்ந்தனரே, 35	அன்புமன்றே, 39
அதுவுமாகுவது, 38	அன்னையன்னம், 29
அம்புமுகங், 17	அன்னு யொருவ, 23
அம்மவாழி தோழி, 50	அன்னைக்கிம்மறை, 39
அம்மென் சாயல், 27	அன்னை வாழி, 26
அயிலேரம்பினர், 45	ஆண்டவனொழிந், 50
அருஞ்சரக்கவலையும், 49	ஆய்கதிரச் செல்வன், 25
அலவகுட்டலு, 19	ஆய்தளிர் பொதுளய, 14
அளிதோதானே (குறுந்), 36	ஆற்றின் மன்னோ, 10
அறனன்றம், 46	ஆற்றேன் றோழி, 39

ஆறுசெல்வருத்த, 47
 ஆறேயரியு, 32
 இதற்கொண்டினி, 34
 இல்லமொடு மிடைந்த, 51
 இவளே நலமேம்பட்ட, 45
 இவளே நின்னல, 42
 இளிவரு சிந்தை, 41
 இளையன்ம, 41
 இனையல்வாழிபிரி, 10
 இனையல்வாழியெம் (சிறந்த
 டகம்), 11
 உடையை வாழி, 11
 உரைமினீர்மன், 17
 உரையாயண்ணல், 26
 உவந்தனை காண்டி, 42
 உளதாலம்ம, 21
 ஊர்கபாக தேரே, 52
 ஊருஞ்சேரியும், 35
 எய்யா வுள்ள, 38
 எவன் பலமொழி, 47
 எழுதருமதியங் (குறுந்), 49
 எளிதோவம்ம, 22
 என்னு முள்ளி (ஐங்), 45
 ஸம்படை தாங்கிய, 54
 ஒண்டி மலண்ண, 44
 ஒலிவெள்ளருவி (குறுந்), 28
 ஒள்ளினர்வேங்கை, 27
 கடி கமழ்கண்ணி, 19
 கண்ணி தகை, 16
 கண்ணோகாவியங், 13
 கயஞ்சான்மறு, 40
 கலந்தாங்கின முலை, 41
 கவ்வையம்பெரும்பழி, 51
 கழிப்பூங்கானல், 33
 கழைகெழுசிலம்பில், 33
 கள்ளவிழ் கோதை, 29
 கனவேயாயினும், 11
 காண்குவிராயிற், 13
 காணய் தோழி, 23
 காதலர் வரவு, 52
 காய்ந்திலை மறவை, 44
 காரேசெய்த, 51
 காவியனெடுந்தேர், 50
 காவிகண், 30

காவியங்கருங்கண், 15
 காண்கார்பெய, 35
 குறித்ததையிது, 48
 கையது செயலை, 17
 கோங்குதேர் வாழ்க்கை
 (குறுந்), 10
 கொடுஞ்சிலை வலத், 19
 கொடுவரி வயப்புலி, 28
 கொள்ளவிரம்ம, 22
 சிறுபுள் மாலை, 50
 சிறுவெள்ளரவி (குறுந்), 12
 நுன்முதீர் கொண்மு, 44
 செங்கதிர்ச்செல், 43
 செங்களம் (குறுந்), 24
 செல்லாரவரென, 50
 செவ்வாயன்ன, 25
 சேறலரென்பது, 49
 தண்ணென் சாயல், 39
 தந்துரீயளித்த, 23
 தந்தோன்மேனாள், 23
 தழைகெழு, 23
 தனிமை நெஞ்சத்து, 14
 தானும் யானும், 23
 திருந்தா வாழ்க்கை, 21
 ...திருநுதற்பேதை, 53
 தீயினும்வெய்ய, 35
 துறந்ததற் கொண்டு (ஐங்), 46
 தூய்மைசான்ற, 19
 தெய்வமாக, 14
 தேரானல்லன், 28
 தேரும் பிறவும், 35
 தோடிநடந்திய, 51
 தோழிவாழி மேனாள், 37
 நண்ணுதலரிதே, 18
 நல்லிசை நிறுத்தல், 49
 ...நலமின்னே, 53
 நறுப்பூங்கண்ணி, 24
 நறைகமழ், 28
 நன்னுதலாயம், 22
 நான்கால் வரங்கிய, 45
 நானு நானு (சிறந்தட்டகம்), 49
 நிரைதாரண்ண, 28
 நிரையிர்செல்லு, 51
 நிலந்தொட்டுப் (குறுந்), 44

நிலவோரன்ன, 34
 நிறைநீர் மாமழை, 51
 நீர்வார்கண்ணை (குறுந்.), 49
 நுணுகிய நுகப்பின், 37
 நுமனைச் சிலம்பு (ஐங்.), 46
 நெடுந்தேர் காளை, 43
 நெருகலிவ்வழி, 23
 நோக்கினும் பிறர், 16
 நோதக வுடைத்தே, 13
 பகலேவரினும், 32
 பயில்பூஞ் சாரல், 19
 பனிநாட்டாமரை, 35
 பாங்கினராகித், 26
 பிடவுங் கோடலும், 50
 பிரித லாற்றுமோ, 52
 புதுப் பூங்கோதை, 42
 புதுவது புனைந்த, 46
 புயற்குழல், 21
 புரிசுழன் மடந்தை, 52
 புலந்துறை போகிய, 13
 புலன் றென்ப, 11
 புலைமகனாதலிற், 53
 புள்ளுந் துயில், 29
 புனையிழை, 16
 பூத்த வேங்கை, 18
 பெரும்பட நுழக்கும், 45
 பெருமலர்ப் பிரிந்த, 15
 பெருவரைமிசை (குறுந்.), 20
 பெறுதிற நாடினை, 21
 பேதுறல் வாழி, 24
 பொருந்தாதம், 12
 பொன்னியல், 20
 மடவரன் மாதர்க்கு, 45
 மணிகீர்ப் பொய்கை, 24
 மருந்தெனின் மருந்தே (குறுந்.),
 மறுவிறுவிச் (ஐங்.), 44 [48]
 மனவேரல்குள், 11
 மனெழி லண்ணல், 22
 மாமலைச்சிலம்பு, 22
 மாயிருஞ்ஞாலத், 48
 மாலை மணந்து, 25

மாவெனமடலு (குறுந்.), 22
 மானதர் மயங்கிய, 46
 மீளாவென்றி, 49
 மூதுக்குறைந்தனளே, 41
 முதுவாய் வேல, 46
 முருகற் செவ்வி, 32
 முகையெயிறு, 40
 முன்னினை முடிப்ப, 12
 மெல்ல மெல்ல நின், 42
 மேனாட் கூறிய, 53
 யாண்டுளன்கொல், 37
 யாயு ஞாயும் (குறுந்.), 10
 யாயே, 32
 யானெவனற்கோ, 35
 யானென்று கூறுவ, 47
 வண்டார் கோதை, 43
 வணர்கரியைம்பால், 30
 வம்பவரவினிராக, 20
 வரம்பில் கேள்வி, 48
 வரிசிலையிடவயி, 45
 வரிவளைத் தோளி, 27
 வரிவளைப் பனைத்தோள், 30
 வருகுவர் மாதோ, 53
 வருந்தினை வாழி, 41
 வருந்துகம் பெரிது, 53
 வரைதல் வேட்டனி, 33
 வலியை மன்ற, 43
 வளங்கெழு கானம், 46
 வாங்கிருஞ் சிலம்பின், 18
 வாராதிமோ (சிறுநட்டகம்), 32
 வாராராயினர், 52
 வாழ்வதியாவது, 13
 வானோய்தொல்குடி, 41
 வில்லோன் காலன (குறுந்.), 43
 வியாமரபின், 38
 வெய்யோன் சாபத், 44
 வெல்பெருந்தாளை, 49
 வேங்கை யொள்வி, 13
 வேய்பயிலிறும்பி, 28
 வேரல் வேலி (குறுந்.), 27
 வைகல் வைகலைய, 17

6

7

7 6

